

KOUWOS

KELI

ZENGIANT

LB
Gauta:
49.3.15
№ 45

KOVOS KELIU ZENGIANT

DAINŲ IR EILĖRAŠČIŲ RINKINYS

I-V d.

Iš kovų su bolševikais
1945-48 m.m.

MAIRONIO leidinys

Būstinė - - - - - 1948.

REMKITE LAISVĖS KOVOS SAJUDI!

REMKITE LAISVAJĄ LIETUVIŲ SPAUDĄ!

Pracite ir gyvenamojo momento kūryboje, nemaža dalis Tėvynės, jos sunkių ir dukrų pergyvenimų, mūsų poezijos, partizanų, OSN ir kt. tauriųjų tautiečių tapo užfiksuota poezijoje. Pasiėmėme pareigą šią vertingą medžiagą surinkti, sutvarkyti ir, susidarius jos atstatinamam kiekinui, išleisti rinkinį, kuriuo norime duoti visuomenei plačiau susipažinti su Tėvynės ir mūsų pergyventomis kančiomis bei laimėjimais.

Visiems poetams, dainų ir eilėraščių rinkėjams ir šio rinkinio išleidime padėjusiems bendradarbiams už iniciatyvą ir pastangas liekame nuoširdžiausiai dėkingi. Manome, kad šis - "Kovos kelio žengiant" - paminėtųjų bendro darbo vaisius bus mažas įnašas ir papildymas į laisvės kovos sąjudžio lobyną.

Tad kviečiame ir ateityje visus dalyvavusius, o taip pat ir naujus poetas prisidėti ir toliau nenuilstamai tobulinant ateities kovą ir pergyvenimų patirtimi kurti laisvės kovos sąjudžio dvasią atstatinančias daineles ir eilėraščius, taip pat dainų bei eilėraščių rinkėjus, šiame rinkinyje neesančius poezijos dalykėlius rinkti ir per atstatinamus pareigūnus atsiųsti mums.

Gal skaitytojas ras šiame rinkinyje nemažą klaidų, nesklaidumų, trūkumų ir kitų neigiamybių, bet prašome už jas atleisti, nes mūsų sąlygose tai neįmanoma tinkamai atlikti, ypač trūkstant tam priemonių bei profesionalų. Tikimasi, kad ateities sekantieji rinkiniai, pagal galimybę bus tobulinami ir išleidžiami su mažesniais trūkumais.

MAIRONIO vadovybė.

LIETUVA, TĖVYNĖ MŪSŲ,
TU DIDVYRIŲ ŽEMĖ,
IŠ PRAEITIES TAVO SŪNŲS
TE STIPRYBĖ SEMIA.

TEGUL TAVO VAIKAI EINA
VIEN TAKAIS DORYBIŲ.
TEGUL DIRBA TAVO NAUDAI
IR ŽMONIŲ GĖRYBEI.

TEGUL SAULĖ LIETUVOJ
TAMSUMUS PRAŠALINA
IR ŠVIESA, IR TIESA
MŪS ŽINGSNIUS TELYDI.

TEGUL MEILĖ LIETUVOS
DEGA MŪSŲ ŠIRDYSE,
VARDAN TOS LIETUVOS
VIENYBĖ TELŽYDI.

Nevargsi tu, tėvų šalele,
Vis vien kas mums betekis patirt.
Visi mes žinom vieną kelią -
Laisviem gyvent, laisviem numirt.

Žukauskas

TĖDYNEI

L I E T U V A I

Iš siaubingųjų rytų
 Slinko marios debesų,
 Tada Tu graži buvai
 Akim melsvųjų ežerų.

Užgniaužė priešai Tau krūtineq,
 Barbarai Azijos gelmių,
 Nastebasi buvai tuomet Tu
 Akim melsvųjų ežerų.

Daug ašarų Tau nubangavo
 Kartu su Nemuno bangom,
 Kad raudonasis teutonas
 Tave kankina iki šiol.

Neverk daugiau ir nelūdėki,
 Melsvųjų ežerų šalie,
 Kovon savo vaikus lydėki,-
 Tau laisvę dovanų parneš jie.

LAISVĖS ANGOJĖ

Pavasaris salaužė jau
 ledinius pančius upių.
 Ko Tave liūdint aš matau,
 Didžiam skausme perklaput?

Neverk, ir Tavo dienos greit,
 Bus, kaip žiedelių, tyros,
 Nereiks jau baudžiavą Tau eit,
 Parneš Tau laisvę vyrui.

Išsiluosime gatves švariai,
 Kad purvo nebebūtų,
 Siandien - artojai, ryt - kariai,
 Kapuosim Tave rūtom.

Pavasaris salaužė jau
 ledinius pančius upių.
 Neverk, jau aušrą aš matau,
 Jau laisvę skelbs greit lūpos.

TĖVYNEI

Tėvyne, Tu motina senute,
 Rankšlėta veidu, bet gydrion. akin.
 Prikelsime Tave, Tavi vaikai sukrate,
 Prie Tavo kojų barainės aplink.

Atnešia laisvę Tau, brangioji,
 Laimašiu daug, oi daug atnešim.
 Falls ir niekšai taip terioję,
 Tu šviesų, šviesų kelią rasi.

Ir vėl gi gintaro krantuose
 Atgimsi kasas dabinsi.
 Sūnūs, gi, žavūsiems už Tave
 Puokštes gražių gėlių priskinsi.

Tavo dakrelės lietavaitės
 Vėl sės radastą į darželį,
 Vėliau žalių žolynų puokštėm
 Jos apkalšys laukų smūtkelį.

Ir kaip džiuga. Tu vėl laisva
 Plačiaus kraštuose garbe skambėsi.
 Tu kartą prisikėlasi
 Antra karta nebekentėsi.

PO ŽYGIŲ IR KOVOS GRIAUSMŲ

Atmerkei mėlynas akis,
 Iš anšlų miego pabudai.
 Nuo rankų numetei grandis,
 Sutraukė jas karių kardai.

Aušra užgaso kravina,
 Kadangi šypsos vėl laisva.
 Ir tu šypsais graži, jauna,
 Škaisti, didinga ir laisva.

Bekraštė Baltija vėl štai,
 Bačiauja kojas tau meiliai.
 Trišpalvė, plaudančioj aukštai
 Saulutės šaldžia spinduliai.

Kovos arų šventi kapai
 Audringas primena laikas,
 O laisvės ir kovų darbai
 Didingam džiaugsmui guodžia mas.

Po žygių ir kovos griausmų
 Gražus pavasaris štai šis.
 Nauja garbė, naujų džiaugsmų,
 Tėvyne brangi, štai našvis.

NELIŪSKI, MOTINA TĒVYNĒ

Stovite tylūs, naciņing,
 Tauriņu lietaviņ minia.
 O niekas kitas jau Tēvyņē
 Nebemylējo tiek, oi ne.

Sirdys sakravintas sustingo,
 Jūs negalina pašint.
 O Lietuva, kur laimē dingo,
 Kā šīdien tuo varda vadint?

Suaynē, sutrempē j niekas
 Tā šventā varda - Lietuva.
 O buvo Tavo veidas šviesus,
 Kaip rytmetēlis, kaip saštra.

Kada laukuosē brendo tartai
 Auksinē varponis kviečiņ,
 Akštutēs čialbesiņ ašbarta
 Kokis laiminga buvai tā.

Neliūski, Motina Tēvyne,
 Neliūskit, brangis Jos vaikai,
 Baigias nuožai kančiņ gadynē,
 Jau skemba dēlagesio garsai.

Ušgys vēl šaizdos Tavo kūno,
 Ašaros veido nebeplaus,
 Kai parazitū atējūņ
 Rēdsakas apēs naskalaas.

AŠ NEMANIAU

Aš nemaniau, kad, kaip senovėj,
 Dabar lietuviai taip kovos.
 Ir netikėjau, kad matysiu
 Naujas didvyrius Lietuvos.

Bet vieną kartą, šėlstant vėjai,
 Tamsiojoje rudenio naktį
 Per lietu, darganą atėjo
 Su nuostabią drąsą širdį.

Atėjo sušalę, sulyti,
 Bet su šypsenia drąsios veido,
 Iš gintų namų išvyti
 Kovoja tėviškės laukuose.

Kartą pamatęs partizanus
 Nebeužmiršiu niekadose.
 Dabar tikia, Tėvyne mano,
 Kad jie Tave dar išvadaos.

Nors apie juos šimtai pavojų,
 Grąsina priešai mirtimi,
 Bet dėl Tėvynės jie kovoja
 Dvasia, siela ir širdimi.

Drąsiai kovokit iki galo,
 Mes melsimės karštai už jus,
 Prašysim Dievo Visagalio,
 Kad laimintų jūsų kelias.

LIETUVA, ŠALIS RAUSVŲ SAULĖLIDŽIŲ

O Lietuva, šalis rausvų saulėleidžių,
Kur liejas prakaitas per vasaros karštas.
O Lietuva, tikrai mes netikėjom,
Kad taip žiauriai Tu būsi pavergta.

Matau aš Tavo veidą liūdesy pabalusį,
Matau išvargintas Tavo skis gražias.
Jaučiu, kaip Tavo širdy skausmas dalosi,
Ir gal dėl to Tu šiandien prisilėgta ir
/liūdna.

Žinau, Tu išdidi ir vyliams netikėsi,
Tu nesuklupai prieš teriotojų gaujas,
Tik dar aukščiau iškėlus puikią galvą,
Žengsi per slėnius, kalnus ir upes.

Žinau, Tu niekad nevergauai niekšams,
Žinau tikrai, nes gimasi esi laisva.
Atežiai Tavo rankas nors irk kaastys,
Vistiekex akyse degs vilties ugnis gyva.

O Lietuva, kad Tu dar kelsies,
Tu išdidi, maža, laisva šalis,
Tikia tikrai į ateitį aš šviešią,
Nes laisvas gimęs, nevergauja niekada...

AUSROS BELAUKIANT

Neskinai daržely jurginų žiedas,
 Anduo juos nurkynė.
 Kada gi iš sapno klaikaus to pabus
 Naujoji Tėvynė?

Argi amžinai ta prakeikta dalis,
 Kaip šuo, mas seklotų,
 Kad laisvo šodžio ištart nevalia,
 Tuoj kiša už grotų.

Nenoria tikėti, kad amžiais taip bus,
 Nenoria tikėti.
 Mano Lietuva iš to sapno pabus,
 Laikai gims spalėti.

Tedraškosi švėrys, tesiaučia piktai,
 Lig laiko riantimas.
 Nytose jau dega padangių kraštai,-
 Tai mūšis atgimimas.

Nors mūsų jaunųjų ir daugel supūs,
 Toli už Uralo,
 Bet priešas sulauks /neuzilgo taip
 Teisėto sau galo. bus/

T A U, T Ē V Y N Ē

Tau, Tēvynē, daina kao skambianāis
 Ir darželio Tau rītū dziedai.
 Patikēk: Tu dangiān nevergāsi,
 Svetim: bus tēloji vargai.

Tau, Tēvynē, rytoju mes nešam
 Vien giedros ir saulētū diemj.
 Jak neveltai šia kraujo tiek laša
 Nuzylētū Tavuju vaikj.

Tau, Tēvynē, rytoju nuāusim
 Ir laiminga šygiāsi Tu juo.
 "ei mes laisvāe trinitais negāusim,
 To j ekmenj vireta vanduo.

APILS LAISVĄ ŠALĮ

Vėl skambės dainelės tyliais vakarais
 Ir nuskris jų aidas kloniais ir miškais,
 Vėl žalios daržely rūta namari
 Ir pakils į laisvą Tėviškę graži.

Nebebus tų niekšų, kurie valdo mus,
 Jiems paskirta vieta į šaltus kapus.
 Niekšai, išdavikai, jums to bus gana,-
 Už jūsų darbelius aiški dovana.

Vėl gyvens lietuviai laisvoje šaly,
 Kelis iš griuvėsių Lietuva graži.
 Nusidės dainelės kloniais ir miškais,
 Mes per laisvą šalį trauksime būriais.

IŠBUČIAVAI MANE

Išbučiavai mane, kaip bitė lino žiedą,
 Išbučiavai, kaip saulė pašalą,
 Tai šiandien Tavo garbei himnas giedu
 Ir širdimi, protu ir ašarom.

O Lietuva, brangi, graži, aukštinė žeme,
 Tu visad man slaptiną pasaką.
 Tai Tau vaidilos jak likimą lemia,
 Jyvenimą, - ir tą jie pasaką.

Ir veržias prie Taved jaunystė aragmu
 Iščiulpt Tau iš krūtines sopalio...
 Sparnaoti norai ir Tavo, ir mano
 palinko, kaip pakirstas topolis...

Išpaūšia aš Tave gyvais širdies jurgi-
 Tu sielą laime man prisotina. /nais,
 Meili Tu man, kaip tūkstantis merginą,
 Myliu Tave, kaip vaikas motiną.

DĒL TAVĒS, O TĒVYNĒ

Dēl Tavēs, o Tēvyne, šīandien es kovoju,
 Dēl Tavēs, dēl Tavuju vaiku.
 Dēl Tavēs ir gyvybę statusu ī pavojū,
 Dēl Tavēs, dēl Tavēs, Lietava.

Visada, net sapne apie laisvę svajoju,
 Apie laisvę gimtųjų lauku.
 Visada, ar verkiu, ar jokioos, ar dainuoju,
 Nepamirštu Tavuju vargu.

Ir tada, kai taata bus laisva, be pavojū,
 Kai nebus jau kovų nė vargu,
 Na, tada atsiras daug balsingų herojų,
 Kurie trokš pinigų ir dvarų.

Bet vistiek, nei kovų, nei vargu es neboju,
 Mes Tave, o Tēvyne, mylia.
 Ir tegul parazitai jaunus tuos naudoja,
 Men vistiek, - es kenčia ir tyliu.

MISKA IR LIŠTOVIS

Prie žalių eglynių, prie plačių miškų,
 Stovėjo žaliukas prisilėgęs minčių.
 Prie jo prisiglaudęs, nuleidęs rankas
 Graži tamsiaplaukė kalbėjo svajas.

Šiandien paskutinė ta mūsų naktis,
 Kytoj tu išeisi, vien žalioji liks.
 Ir vėl tu pradingsi meilevoj telaujoj,
 Tavo sugrįžimas likimo rankoj.

Ak, eglės, motulės, jūs deivės žalios,
 Kam sąjungėt širdis ir vėl jas skiriat?
 Aš myliau tą mišką, kuris supa laukas,
 Kuris per vėtras sniekščia ir rauna
 /medžius.

Ak, miške, ko verki, ko liūdi tyliai,
 Miške, ko vienišo žaliuko lauki?—
 Žiaurūs komunistai išplėšė širdis,
 Jie paveržė norus, sukautė mintis.

Miške, tu neverki, nedejuok, gana,
 Jisai nesugrįš jau daugiau pas tave.
 Jis gali žemelėj perverta širdim,
 Graži tamsiaplaukė jį lauko naktim.

LAISVĖS MARŠAS

Skambėk, daino, laukais Tėvynės
 Ir laisvės žygin stiprink mus.
 Te Lietuva vargas pamynas
 Graži, laiminga vėlei bus.

Neveltai kraujo Tėvę Žemė
 Sugėrė tiek vaikų savų.
 Ją svetimi atėjo žemint,
 Bet ji gyva čia tarp kovų.

Parneš mums laisvę partizanai.
 Visa savarginta tauta
 Pakils į pygį. Te nemano,
 Kad Lietuva jau pavergta.

Placiai siūbuoja viršūnėlė
 Lickno berželio prie kelių.
 Ap yną vyrą tėvišką
 Trispalvę kels ties berželia.

Ir laisvės dainą neš vėjelis
 Į visas keturias puses,
 Kad Lietuva pabauds kelias
 Vaikus savus į laisvę vėst.

MANOJI LIETUVA

Sušies šakelė glaudžias
Į širdį, kaip sava.
Sajelėje žaliuoj
Manoji Lietuva.

Ji moja man iš tolo
Ir šaukia man: eiva.
Tu skriaudžiama ir mindoma,
Manoji Lietuva.

Kaip kraujas vakaruose
Saulėleidžio spalva.
Kaip kraujas mano brolių
Manoji Lietuva.

Viską Tau atiduodiu,
Kad taptum vėl laisva.
Gintoji, mylimoji,
Manoji Lietuva.

Ir bus netrukus rytas,
Išauš tokia diena,
Kai laisvę Tau parnešiu,
Manoji Lietuva.

NURIMKI, TĒVINS

Del ko Tu, Tēvyne, taip liūdna,
 Jak greitai tapai laisva.
 Del ko gi sustingo šypsena,
 Kur dingo Tavo dakna?

Skauda man, nes ties taute
 Jakišo siaubo ranka,
 Kad kraujo aukomis ir kančija,
 Aptemo laisvės aušra.

Nore laisvės diena ir netoli,
 Del ko gi ji taip brangi?
 Kam elegia tokia sunki dalis
 Narsuolius ir jų šelmas.

Nurimki, Tēvyne, Tu mano
 Ir priešo Tu nebijok.
 Gine Tave narsieji vanagai,
 Grūds priešo piktai plėnai.

Gal žūsta, bet gi už tai
 Kris priešo šuny kalnai.
 Jak laisvė tebus tada tikra,
 Kai krauja išpirksim ją.

GRAŽI, TU VARGŲ LIETUVA

Iš nukritusių lapų Tau klevo,
Iš rytinių sidabro šalmų,
Tau, Lietuva, vainiką nupinsiu,
Iš sidabro rytinių šalmų.

Apkabinsiu Tu Nemuną senelį
Balta naktį Tu mūsų verki.
Tu norėtum, Lietuva, kad būtų
Tavo vaikai, vieningi, tvirti.

Tu matei mūs vargas iškentėtus,
O graži, tu vargų Lietuva,
Kad nuo maro ir knygnešio seno
Tu, gi, motina mūsų sena.

O Marija, Madona šilvyčių,
Karalienė rožančių maldos,
Neapleisk smilkelių ant žemės,
Neapleisk šventos Lietuvos.

Tau kas vakaras baltos bažnyčios
Melsis, rytos šalmų baltama.
Tau mes nešame brangią jaunystę,
Kaip lapelį gelevųjų klevų.

Tu iš laurų vainiką mes pinam
Partizanais išėję kovon,
Tenedrįsta pasaulio barbarai
Trent žemelės šventos Lietuvos.

O jei žūsim kovoj už Tėvynę
 Mes nuo baidelių švino suksams,
 Lietuvaitės papuosė mūsų kapą
 Su bijūno raudonais žiedais.

Karį grįšim iš laisvės kautynių,
 Kaip baidūčiai, į savo namus,
 Lietuvaitės, mes jums padėkosim
 Į veidelį po penkias bačklas.

Horizonte saulutei pakilus
 Kris nuo lapų sidabro rasa,
 Ir išlaisvinę brangią Tėvynę
 * engsim, broliai, su daina greta.

SKUNDAS PAIS KRYŽIAUS

Atėjau pas tave, Lietuvoje smūtkeli,
 Atnešiau tau skundą iš savo sielos.
 Žmonėms aš jį rodžiau - jie suprast negali
 Mano vargdienelio sunkiosios dalios.

Aš gimiau lūšnelėj, šalia rūmų dvaro,
 Ten, kur vargas beldžias, beldžias į duris.
 Dirbau lenkų ponams, nešiau jungą caro,
 Laukiau, kad laimėšė gal ir man nušvis.

Mano kūną dengė pilka sernėgėlė,
 Ėjau paskui šagrę, verčian vagoną basas.
 Aš vistiek mylėjau žemę motinėlą
 Ir jos ašarėles - sidabro rasas.

Mylėjau Tėvynę ir kapus didvyrių,
 Mylėjau sesučių skambančias dainas.
 Man vėjelis nešė iš žaliųjų girių
 Giesmę lakštingolės, gegučių raudas.

Kai Lietuvą šaukė Jocios žemę ginti
 Aš, palikęs arklą, vargdienio namus,
 Ėjau jos vainikui trišpaivę įpinti,
 Stojau sevanoriai į Vyčių pulkus.

O kai laisvės Varpas mūsų žygiams gaudė,
 Aš vėl su žirgeliu žemę parengau.
 Beržai svyruonėliai žalioj pievoj smaudė,
 Aš naujoj seklyčioj laisvas gyvenau.

Bet ir vėl stėjo žiaurūs svetimšaliai,
 Atėmė man laisvę, atėmė namus.
 Pasakyk, prie kelio stovintis smūtkeli,
 Argi jau lietavie smūkais vergu bus.

Duk ir rugiagolė tarp varpų sukscinių
 Stiepias į saulatę, nori laisva būt.
 Nejaugi manoji Lietuva tėvyne
 Amžinoj vergijoje turėtų pražūt.

Mes tiek daug kentėjom, daug vargo pamatėm,
 Kol įgijom laisvę žemė mūsų sena.
 O aš joo trispalvę gyvybes užstatėm,
 Šiandien ji vaitoja visa krašina.

Parodė man Kristus kalvarijos kalną,
 Alyvų šarželį ir savo kančias,
 O vinių ištraukęs iš perverto delno
 Pakėlė jis ranką į erdves plačias.

Aukštai debesyse pamačiau aš Vytį,
 Pamačiau trispalvę taip aiškiai, aiškiai.
 Kadangi jojo pulkai nesatyti,
 „Lietuva, Tėvyne“, skambėjo gražiai.

TAU, TĒVYNĒ, DAINŪ NESUKURSIŅU

Tau, Tēvyne, dainu nesukursi
 Apis aukstos šerāš vakarais,
 Tiktaļ šviesā laimāš ištarsis, -
 Tu iškilei aukštai su arais.

Karštas kraujas lietavio negēsta,
 Jis liepnoja tau melle karšta.
 Daug senovēje pergaliu švēsta,
 Nors tapai vēl dabar paminta.

Ēt prikelsim Tave, nors ir žūsim,
 Nors mūs kraujas apeliāis tekēs,
 Nors iāniekinti gatvēse būsim,
 Ēt tau laisvēs saulatē tekēs.

O žinoki, Tēvyne mīloji,
 Kad aš Tave ir mirt nebaisu.
 Tu krauja irašyta sieloje, -
 Mums graši melvu lino šieda.

Tu pakilei aukštai ištarsis
 I padanges, kartu su arais,
 O aš skambļā dainuāš sudēs
 Ir dainuosiu tau jā vakarais.

TAVE BUDĖLIAI IŠNIEKINO

Tave budėliai ant kryžiaus iškėlė;
 Dar pajaukai prikaltė: LTSR.
 Skurdėitės ir vagys rėkė susivėlę,
 Laisvos Lietuvos jau nebėr.

Laisvės troškina lietavio širdyje
 Neužslopins jokia priespauda.
 Jei kartą lietavia jis yra užgimęs,
 Jam mylimas vardas - Lietuva.

Nors audra ir siauria melsvojoj padangėj,
 Bet kova už laisvę žiauri.
 "audonieji šmeižia mūs Lietuvą brangią,
 Bet kerštas jiems jau arti.

Lietuva kenčia prikalta prie kryžiaus,
 O šydbernių gaujos vis niekina ją.
 Partizanai lietaviai kovon pasiryšę,
 Juos drąsine protėvių žygių dvasia.

Vel kelsis šalis, nametusi jungą,
 Trispalvė parils Gedimino kalne.
 Laisvės troškimas lietavia ko pa jungs,
 Kas laisvėje gimęs, tas laisvas tū būt.

TU KRUVINA, IŠNIEKINTA

Ak, tėviške, Tu kruvina, išniekinta,
 Lavonais karėgygių nuklota,
 Į veidą drabstoma parva,
 šini grabia kelia Golgotos.

Bet neišgai. Jau laisvės rytas aušta,
 Iš senkapių jau kelias mižiniai,
 Tik jie išves, tėve, tėvyne, laisvėn
 Naujais sūnų - didvyrių parangtais
 /keliais.

VARGSTANTI TĖVINĖ

Navarginta Tu, suklypus Golgotos kely,
 Tavo galvą spaudžia skausmai.
 Tavo sūnė ir dukros miršta trėstinio mir-
 Kar Sibiras, Vorkuta, Altajaus kalnai. /timi,

Sūnė pasiryžę prieš priešą plėšiką
 Kovoti už laisvę Tėvynės braungios.
 Nors ant kapo paliks medžio kryžius
 Ir vardo jo gal niekas nežinos.

Navarginta, Tu Tėvyne, pakilsi iš miego,
 Kaitelis ant balto žirgo suteiks mums vil-
 Kovos trinitas šauks kovot už šalį. /ties,
 Už laisvą rytojų mūsų ateities.

MANO TĖVYNĖ

Neisim iš Tėvynės, niekada mes neisim,
 Nes čia mūsų šeimė ir tėvų kapai.
 Jos paniekint niekam niekada neleisim,
 Jeigu ir drąsytų ją audrų laibai.

Čia tėvai mums liepė saugot kelio kryžių,
 Viesulų blaškytą rudenio audros,
 Į rūpintojėlių veidą atsigrįžę
 Mūsų lūpos karštos visados kartos:

Vien kelias nuplovėm sąsary apeliais
 Ir kiekvieną pėdą laistėme krauju.
 Mes tave išpirkom, Sankus Tavo kelias.
 Tu gyvenei amžiais rytmečia nauja.

Neisim iš Tėvynės. Neišves mūs niekas,
 Paskutinę pėdą glausim prie širdies.
 Tvirtėni šiandieną, negu vakar, liekam,
 Greit mums laisvės rytas savo ranką ties.

KENCIAUTI TĖVYNĖ

O kaip brangi mano Tėvyne,
 Aš aprašyti negaliau,
 Nors daug kas Tave ir paayne,
 Bet aš Tave karštai myliu.

O kiek, Tėvyne, kenti skausmo,
 Bet yr sūnų, kurie tvirti.
 Tik neprarask vilties ir jausmo,
 Kad dar išauš laikai kiti.

Kad dar išauš Lietuvai rytas,
 Kada trispalvė plėvesuos,
 O priešas bus toli išvytas
 Iš mūsų Tėviškės vios.

Ant brolių kaulų kraujuotos žemės
 Dar kartą Lietuva žydės.
 -Lietuva, tėviškė laisva,-
 Per pievas ir miškas žydės.

K O V O S K E L I U

Jūs neverkit, bērneliņi, prie kēlio,
 Negraudinkit motalēs senos,
 Dar gyvi Lietavos partizani,
 Jie šauks taatā, ir ves jā kovot.

Už atgimtančā Lietavā naujā,
 Už jos laievā ir aušrā giedros.
 Tad per daug, Lietava, teka kraujo,
 Kad vaiku Ta nešauktam kovot.

Prieš komūnā raudonā ir siaubā,
 Turie tiesā rākas vis i mus,
 Mūsu kerštas ir atpildas kauplas,-
 Nemari Lietava greit pabus.

LIETUVIŠKAS ŽODI

Tave, o žodi šventas, tave apkalino
 Ir išvedė iš tėviškės namų,
 Vergai atėję čia prakeikto Stalino
 Iš tolimųjų Azijos gelmių.

Bet tu, o žodi šventas, mūs lietuviškasis žodi
 Tėvynės Lietuvos šventų laukų. /žodi,
 Tu suale vasaros mums pasirodyk,
 Kad baigtume kančias ir būtų mums jauka.

Tu stiprink mus kovoj už didią laisvės
 Ir Lietuvai būk motina gera. /šviesą
 Mes į tave rankas čia tiesiam,
 Jėga esi tu ankščiau nemaria.

ČIA MŪSŲ ŽEMĖ

Graži, šventa čia mūsų žemė,
 Ji apjuosta piliekalnių žiedu.
 Dabar liūdna prie marių ryno
 Tarp viesulų ir audrų.

Daug vargsta ji. Jos kančią mato
 Rūpintojėlis senas prie kelių.
 Išmintos rūtės čia daršeliuos,
 Užkaltes trobos pakelių.

Det štai, mūs žemei rytas aušta,
 Savų žaizdas jai gydome krauju.
 Te laisvės dainą mūsų žemė
 Užtrausk galingai prie kelių.

Kas drįs sakyti, kad čia ne mūsų,
 Ne savanorių žemė - Lietuva,
 Tam bus mirtis ir niekšo vardas,
 Tokiam Tėvynė - svetima.

P U N T U K A S

Už ašuo la kiedinaisia tu kietesnis,
 Prisiiglaudei prie tėviškės gintos,
 Kurios sargyboj stovi partizanai
 Ir gina laisvę Lietuvos.

Daug vėtrų mus palenkt jau bandė,
 Pavergt, atplėst nuo tėviškės savos,
 Bet mes jėgų iš praeities vis seniam
 Ir ginam laisvę Lietuvos.

Ir taip, kaip tu, Puntuk, į gelsvą smėlį
 Čia prisiglaudes dar. Taip mes,
 Kaip tas, kad ašuo e drūte prie Nemunės-
 Savas vis saugojam šemes. /lio,

Te žino priešas mūsų kerėtą, mūsų ugnį
 Ir gilia meilę tėviškei savai.
 Ir vis dėl to, gražu kovot už laisvę
 Ir ją parnešt tau, Lietuva.

VARGSTANČIAI TĖVINEI

Pavasario gėlės žydėjo,
Lietavos pievomis kraujas tekėjo,
Oi liūdi, liūdi Lietuvos žemė,
Danguj saulatė leidos aptemus.

Saulatė teka, dienele švinta
Ir sidabreliai nuo medžių krinta.
Slama girelėj žalios pušelės,
Jų šakoms slepias jauni berneliai.

Kasdieną laukia šviesesnio ryto,
Laukia rytojams, kraują nedašyto.
Teko saulatė per rūką tirštą,
Jaunas karžygis girelėj miršta.

Tikri lietuviai, kaip šunys juodi,
Visi banditai įstaigoj sėdi.
Kasdieną psikšto su automatais
Ir vienką plėšia, ką tik pamato.

Brolis žudikas, kas ginklą turi,
Draugą nušovė, brolių nudūrė.
Geras žudikas klastingu šūvia
Išgėręs kraują brolio lietavio.

Baltas balandis padangėj skraido,
Mato, kaip broliai kraujuose braido.
Visi smaugikai kraviniais batais,
Visokios lervos su automatais.

Dabar draugu jie m̃s kraują geria,
 O mes jų bijom, kaip ką padarę.
 Neverk, notale, sūnaus galiūno,
 Karis užmigo mirtim laiminga.

Tegul jie užkas į koki krantą,
 Visur karštygiai žemele šventa.
 Kai jie volioja kravimus kūnas,
 Tai vinką vato dangaus Galiūnas.

TAIP GEDIMINAS NESAPNAVO

Ķia vietas taip aplink ir artima, ir miela,
Nerim daug nuplaukē per šiatmečius vandens.
Neitikiēsi tu, bet Gediminas nesapnavo,
Kad bokēte vēliavos Ķia svetimos plevens.

Daug šarapneliū senos mīro sienos matē,
Kai Ķia karū pašvaistēs indavo lippenot.
Slaitu Ķia bēgdavo šautavus pametē karei-
Iš tolimū kraštū atvykē mas teriot. /visi,

Senatē meldēias kiūdna parpuolas lovoj,
Sūnas toli... Ir jai šī kartā nerama.
Tikrai suprast sūnku, bet Gediminas nesap-
Kad svetimieji apiplēš lietaviškus /navo,
/namus.

Kas vakaras prasina išbadējē šmonēs -
Vergai iš tolimūjū Azijos gelmiū.
Pilie didi, ar tu girdi mašos tautos dejuo-
Ir jeiga taip, -išvesk mas iš dienu tu/nēs,
/neramiū.

Ķia vietas taip aplink ir artima, ir miela,
Vilnelē dar nuplaus mīs ašverktas akis.
Neitikiēsi, kad Gediminas nesapnavo,
Kad Ķia Tave, šalie, pašemint kas išsējs...

GEGUTĖLE, TU NEGRAUDINK MANŲS

Toks vakaras vaiskus, saulėleidžiui įkaltas,
 Ir dar akimirka, ir jis užges.
 Tokios giesmės per slėnį plaukia liūdnas
 Gegutėle, tu negraudink manęs. /aidas,-

Ir taip kietai krūtine jauną kažkas spau-
 Gal būt, Tėvynės gaila, gal tavęs. /ežia,
 Ir dobily savęs lapeliai glaudžias,-
 Gegutėle, tu negraudink manęs.

Ne vieną vakarą aš vienišas lydėjau,
 Su praplėsta širdim, liūdnas giesmės...
 O vis dėl to, gyvenimu aš įtikėjau,-
 Gegutėle, tu negraudink manęs.

Ateis toks vakaras, kai būsi Tu, Tėvyne,
 Kai būsiu aš su šypsniu prie Tavęs.
 Ne liūdną giesmę tąsyk būsime supynę
 Ir sakysime:
 -Gegutėle, tu negraudink manęs.

G O N K E L I S

O būdavo gegužės vakarais
 Tiek juoko, taip gera.
 Daina per sienį plaukdavo lėtai,
 Armonikai pritarus.

Vidurnaktį palikdavo tave
 Jaunimas, ak, gonkeli,
 Piemuo Sekminių paryčiais
 Kalšydavo beršeliais.

Dabar gi tak, entai... toksai tykus,
 Matel, kaip tėvą vežė,
 Ir vieškely parklupus motina
 Rankas iš skausmo gražė.

Nūnai tik partizanai naktimis
 Tave aplanko drąsūs.
 Ir jų girdi kalbas - Tėvyne Tu,
 Tau laisvė neužges.

D I D V Y R I A I

Lietuva, gimdai Tu galiūnas,
 Nesmunka dvasioje ištikimai Tavo sūnūs.
 Piek laiko vergavus atbasi Tu vėlei,
 Už Tu vąją laisvę kovoja didvyriai.

Nors kris kovoje drąsuoliai
 Ir priešai išjuoks jų kūnus,
 Bet narsius ksržygius visi paminės,
 Nes jie kovoja už gintus laukus.

Išėkitės, narsuoliai, didvyrių kapus,
 Tauta jųų žygius šiedais vainikuos.
 Te priešai sužino, kaip reikia jas gerbt,
 Nes yra galingi Lietuvos dvasios sūnūs.

Henustos drąsos su priešą suėtikę,
 Kovos ir retins jų elles.
 Ir išpildys žodi, kurie jie davė
 Pavergtai mūsų tėvynei.

ŽALIOS ŠAKELĖ

Kai pasibaigs Golgotos kelias,
Kiek maža mūsų susirinkę.
Negrįš čia daug. Maža šakelė
Jų atminimą tik primins.

Kas grįš namo, kai bus čia laisvė,
Gal motinos senos neras,
Tik prisimins, kai priešas laisvė
Tėvynės sąvaras sūrias.

Ir tųgtiniai sugrįš Tėvynėn,
Ir ešalonas jie apieis.
Ieškocime savų... Krūtines
Suplaks karštai ir verkt neleis.

Kiti miegot paliks Bar-^o aule,
Jų kapą vėjai tik blaškys,
Tėvynės pacilis jų kaulai,
O ji čia pražiūrės akis.

Paliks dar rūpintojėlis,
Frabilis ir pasakys
Kur partizanais krito smėly,
Kur kaulai je ir kur širdis.

Iš tolimų kraštų už jūrų
Atplauks ir prie Tavęs,
Tėvyne, prisiglaus mūsų sūnis,
Čia laisvės šventę didžią švęst.

Kalėjimą aplėis pavargę
 Tėvas, ar brolis, ar sesuo,
 Ir išbadėję, ir nevalgę,
 Jie šventą šoną pabučiaus.

Jei bus kuris, gal, ir be kojų,
 Su gilia skaudulia širdy,
 Bet tik regės šviesenį čia rytojų,
 Vargus senus darbais ardys.

Nepardavėm Tavo, tėvyne,
 Neiškeičėm čia į grašius,
 Tave atėjo ir pamynė
 Čia šis, kuris greit amžiams žus.

Mes tikime: žalias šakelė,
 Jos pumpurėliai mes visi.
 Kai pasibaigs Golgotos kelias
 Džina ateis, ateis šviesi.

Irgi ant mano kape duobēs,
Gal nebužilgo, gal netikētai
Requiem liūdņā varpas kalbēs,
Sergēt paliepeš nakčiai žvaigždetai.

Maironis

ŽUDUSIEMS
PARTIZANĀM

ŽUVUSIEMS KARŽYGIAMS

Viena mintis ir vienas ryštas
 Sąjungė mus tvirčia, nei brolias.
 Mes kovėmės, kad šviesi laisvė grižtų,
 Tik jūs ant slenksčio jos parpaolėt.

Kaip brangūs mums tie vieniši kalneliai
 Tie balti medžio kryžiai nedalyti, / smėlio,
 Po švyrančiais beržais ramiose tėviškės
 Kur miegat jūs už laisvę kritę. / kapeliuose.

Jūs su mumis čia visados,
 Nors mes gyvųjų Jūsų pasigendam.
 Jūsų kapus vainikais apipinsim,
 O Jūsų žygius - tautinėm legendom.

Praeis pavasariai - užmiršime mes karą,
 Patrankų gaudesio laukuos nesigirdės.
 Tėvynėj gyventi bus malona ir gera, -
 Žemėj, aplaistytoj krauju Jūsų širdies.

Ateis mergelė su gėlių vainikais
 Ir broliai parymoti čia sueis.
 Nebūsit vieniši kapeliuose palikę, -
 Jūs būsit su mumis, Jūs būsit su visais.

Tautos garbė - tai žuvę jos karžygiai,
 Kurie didvyriais ilais kapuose.
 O mes išeisim tėt kilneis Jų žygio,
 Tebūnie su mumis Jūsų kilni dvacia.

PARTIZANŲ KAPAI

Balti beržai į viršų stiepias
 Ir tylliai skandą šlėma.
 Saulėleidy dejuoja liepos,-
 Neverk parpuolus, mama...

Tolyn vingiuojas ilgas kelias,
 Jau dulkes neša vėjas.
 Prabilk balna, laukų berželi,
 Iš sielvarto tylėjęs.

Mediniai kryžiai prie baržyno,
 Čia ilgis "Vėjas", "Uosis",
 Jų tikro vardo nieks nežino,
 Gal ta, motuš, žinoi.

Kapai jau samanom sažėlė
 Ir neatplėšt jų pirštais,-
 -Paisvai jie šauks čia tėviškėlei -
 -Gyvenimas nemiršta...

Klaiku aplink. Tik beržas švaidos
 Pageltusiais lapeliais.
 Neveltai kraują jie čia laistė,-
 Jie matė laisvės kelią.

Praėidomai dažnai sustosim
 Čia, ties baltais berželiais.
 Nulenkę galvas vis kartosim:
 -Tobas lengva žemele.

ZUVUSIEMS UŽ LIETUVOS LAISVĖ

Jūs žuvot už Šali, kur Nemunas keliauja
 Į Baltiją, nešdams pasauliai šinias,
 Kad savo tėvynėj Lietuvis vergauja,
 Praradęs ir sielos ir kūno teises.

Plėšrus bolševizmas jo laisvę sukraustė,
 Suspaudė jo sielą dvasia parvina,
 Jo tartas išplėšė, aruodas iškraustė,
 Vien liko širdyje šaizda kravina.

Kar rūtis šaliavo, žemčiūgai šydėjo,-
 Ten amys ir pienės keroja placiai,
 Nes sesės į girią brolius išlydėjo,
 O močių iš skausmo palinko pečiai.

Kar švengė širgelis naujojoj staineleėj,-
 Ten vejas tik drąsko degėsių dulkes.
 Kur dalgiai valiavo šaliuojų lankelėj,-
 Ten teka tik kraujas į šėmės gelmes.

Kur varpos sukštinės nuo vėjo siūbavo,-
 Ten brolių artojų išdygo kapai.
 Kur anžlais giružė lietaviui šaliavo,-
 Paliko tik spygliai ir vieni kelmiai.

Jūs matėte kapą nežinomo kario,
 Kuris už tėvynę kovojo narsėkai,
 Šiandien gali šėmėj tūkstančiai išbalę,
 Nežinomoj vietoj Lietuvos vaikai.

Jų pasmaogius kūnas jie gatvėse mėtė,
 Byg vilkai išalkę, tapė patvoriais,
 Jų rūbus nadržė krūvon susispietę,
 Sparde jie didvyrius batais purvinais.

Mat, bailys plėšikas tikėt nenorėjo,
 Kad miške lietavis keltis negalėtų,
 Jo parvina siela iš baimės drebėjo,
 O nagai didvyrį nadržskyt norėtų.

Bet dvasios galiūnai, milžinai pavirto,
 Niekšams užsimojo teisybės kardais,
 Jų eiles išblaškė ir jėgas pacirto,
 Apgaubė tėvynę laisvės spinduliais.

Kad ir kažkaip dūktų raudonasis vilkas,
 Neįveiks jo iltyse kapų milžinų,
 Dar sargyboj budi artojėlis pilkas,
 Dar tėvynė turi daug šaunų sūnų.

Užai verkė lietavis prie didvyrio kapo,
 Šitoje ašarėlės bus paminklas žilas,
 Kad tėvynė laisva per jų kančias tapo,
 Kad šita auka yra brangi visiems.

MYLĖJOT ŠIĄ VARGO ŠALI

Mylėjot šią vargo Jūs šali,
 Mylėjot ir tėviškę rūtų,
 Ir savo jaunystę aukojot,
 Kad lietava laisva tik būtų.

Pa likot Jūs dirvoje arklą,
 Pa likot ir gintąją pirklą.
 Išėjot kovoti prieš marą,
 Ir žuvote, kraują atpirkę.

Ir veltui Jūs' laukia sesutės,
 Jak daugel iš Jūsų negriš.
 Frie miško palaukėj ant kapo
 Laukinė ramunė pražys.

ŽUVUSIAM PARTIZANUI

Aš nežinau, kurioj darboj
Tu, karštygi, šuvai.
Ar saulę tėviškės migloj
Prieš mirtį pamateis.

Dot tame drėgname urve,
Kur kankinasi Tu,
Dažnai minėjom mes Tave
Savo karštoj maldoj.

Ir eksitom mintyje, kas žin?
Bus gyvas amžinai,
O atbalsis širdyje bus:
- "Iširus gyvenimas, broliau.

KOVOS DRAUGUI

Atlikęs pareigą Tėvynei,
Kovos laukiose Tu žuvai,
Nors mums į laisvą kelią skynai,
Nežinom nieks, kas Tu buvai.

Akis ne motina užspaudė,
Prie kapo neverkė sesuo,
Kovos kauke patrankos gaudė,
Raudėjo rūškimas rauduo.

Saulėto nesulaukęs ryto,
Kaklas kary, tautos mūšiu,
Tu užgėsi, kai laisvą švito,
Laimėjai kovą Tu ne sau.

Atėję giminės prie kapo,
Nežino, kad tai Tu esi.
Tau motina Tėvyne tapo,
O tavo broliai nes viel.

Tauta Tau gražų vardą skyrė,
Nežinoma karia tapai.
Garbė per anšias Tau, didvyri,
Brangią mums laisvą atpirkai.

FRIE BROLIS KAFO

Per mišką dejuodamas pralėkė vėjas,
 Paliesdamas eglių viršūnes sparna.
 Gria ima gauti, tai vėtra artėja,
 Už valandos siaus čia visu smarkumu.

O tarp dainos vėjo ir medžių ošimo,
 Girdiei rauda, lyg verkemas žmogaus.
 Mergaitė ten verkia ir liūdi nusiminus,
 Frie aukšto kapelio brolelio brangaus.

Dar vakar jis buvo tarpe ginklo brolių
 Gyvybės ir meilės pilna pilna širdimi.
 Šiandien slėgia kina jau jo šaltas molis,
 Šiandien jau užgęso jausmai jo karšti.

Išnešę lavoną nekčia iš kautynių,
 Palaidojo broliai žaliajam miške.
 Sesutė šią liūdnąją gavasi žinią
 Pas kapą brolelio atbėgo slapčia.

Ir verkemas mergaitės girdėtis pro vėją,
 Ir verkemo raudoj buvo gi i kančia.
 O miškas vis gaudžia, tai vėtra artėja,
 Netrukus visu smarkumu siaus ir čia.

T U Ž U V A I

Jau visi miega ir sapnoja,
 Bet aš užmigti negaliu.
 Visokios mintys ir svajonės,
 Man ilga, liūdna, nerama.

O kar draugai, kodėl negrįžta,
 Kodėl likimas toks baisus?
 Pačioj jaunystėj jie šydėje,
 Kodėl nūvyto taip anksti?

Taip neseniai dar Tu išsiduše
 Motale verkiant palikai.
 Siandien jau amžiams atsiskyrėi,
 Kadie draugams nepasakėi.

Kiek skausmo ašarų išliejo
 Tavo motalė laukdama,
 Kiek vargo, rūpestių kentė jo
 Tavo lopšely sapdama.

Bet Tu žavai, akie užmerkai,
 Saulutę šviečiant palikai,
 Kaip žalias lauko dėbilėlis,
 Ko plieno dalgo palikai.

Nebeskambės jau Tavo juokas,
 Jo žalias pievas ir laukas.
 Tave prispaudė šaltas kapas
 Ir niekas, niekas neprikels.

J I S N E B E G R I Š...

Kur apelis teka, yr' tausi giruše,
 Augo ten eglaitės, alksniai ir kleval.
 Ši pavasarėli, girios viduryje,
 Ten apsigyveno laisvės nešėjai.

Bot neilgai teko jiemstamai gyventi,
 Neilgai skambėjo jų dainų aidai.
 Iš draugų savųjų žados išdavikas,
 Kuris priešų būrius atvedė čionai.

Ankstąjį ryteli, tik saulutei tekant,
 Broliui snekačiavo po žygio nakties.
 Ir štai netikėtai priešas juos užpuolė
 Ir šuvo smėliui pavergtos šalies.

Kaip gegužės rytą, nuo šalmų pakireti,
 Nakrenta žiedekiai gėlytės jaunos,
 Taip vidury girios, pervertom krūtinėm,
 Krinta mūs broliukai ant žemės šaltos.

Nežino tėvelis, kur ileis smėlis,
 Į šventą kapinyną niekas jo nevedė,
 Tikrai miško peukščiui ir žvėryje plėšriui -
 Nekaltuosius keulas po krūmus nešios./ji,

Nesulauks motulė grįžtančio smėlio,
 Lengą prasiverus rankas praradus.
 Ir šis nebegriš jau vidury naktelės,
 Neatels paguosti motulės senos.

N E B E S I K E L S

Lietavis ant gatvės galėjo,
 Jo kraujas žibėjo purve.
 Saulatė jo veide spindėjo,
 Motale jo verkė slapčia.

Lietatis jo veidą mazgojo,
 Vėjelis jį glostė milku.
 Tamsioji naktis jo psūdojo,
 Sasute, neverk jo jau tu.

Žalieji lapeliai jam krito,
 Berželis siūbavo liūdnei.
 Akmenis, kraują n. dažyti,
 Giedojo jam glesnę tyliai.

Nesulauks draugai jo sugrištant,
 Nesulauks tamsiame miške.
 Jis žavo už laisvą Tėvynės
 Ir gali ant gatvės purve.

Miške aidės ginklą šūviai,
 Į kovą šauks jojo draugai.
 Sekelsis nuo gatvės lietuviai,
 Į pagalbą jie neatsis.

Vargonai negaudžia, negroja,
 Belydi jo niems į kapas,
 Vabnai jam akis iškovojo,
 Motale, štai tavo sūnus.

DASANTO MIRTIS

Argi mėnalis tėvas tau,
 Sinau, brangus didvyri.
 Žvaigždžių keliais Tu atėjai
 Del būstančios Tėvynės.

Naš budelių bavaš toli,
 Pas juos negrišt šadėjai,
 Bet kad širdis nerimo Tau,
 Tėvynę Tu mylėjai.

Ir tylią naktį ant pečių
 Iškleidęs parašiutą,
 Tu nusileidai pašynę
 Kaliam, šaliam, kaip rita.

Bet išdavikė drobais
 Lapeliais sušlanė jo.
 Tu sušavėtas užnigai,
 Ir priešas pastebė jo.

Kaip vilkas grūmėsi tada,
 Kol šovinių turėjai,
 Ir paskutinis pats save
 Tėvyni paraukojai.

Nebeskraidyti erdvėse,
 Ne šilko parašiuta.
 Jei žinot, sesės, kaip jo,
 Prieikit daug vainikų.

ŽUVUSIAM BROLIUI

Daug, daug dienelių, mielasis broli,
 Mes prakalbėjom šalin miške.
 Kartą mes laivą sulaukt šadėjom,
 Dabar Tu gali šaltam kape.

Tave pakirto, kaip Maliją uosį,
 Kaip ažuolėlį iš paimukės.
 Tu už tėvynę padėjai galvą,
 Tave sesutės ilgai minės.

Bet Tave šygiui mums pasiliko,
 Jų neušmiršime niekadės.
 Per kraujo kančią mes pasišventę,
 Laisva tėvynė vel sažydaės.

Tad, mielasis broli, ilgak rympėję,
 Dabycos krentė šemėj juodoj.
 Mes su engėjais toliau kovosim, -
 Laimėt ar žūtį siaurioj kovoje.

KRITUS UŽ LAISVĘ

Girdžia, kaip šūvių aidas skrenda
 Ir širdį varsto copuliais,
 Kad brolius lietuvius medžioja,
 Savo pardavę lietuviai.

Tu niekše, širdis tau plieninė,
 Tu brolius naikini savus.
 Išduodi, kaip Judas, tėvynę,
 Dar būdams lietuvio sūnau.

Vel šūvio aidas suskambėjo
 Ir krito bėgantis tenai.
 Jį priglaudė laurai tėvynės,
 Kritus už laisvę amžinai.

Jo kapą puošia paikios gėlės,
 Daugybė šypsenčių žiedų.
 Nes prisodino lietuvaitės,
 Mergelės mylėmų akių.

ŽUVUSIASIŲ PLANKIŲ

Ne man, ne man skaičius rytojas,
 Išauš laisvoje Lietuvoj,
 Ne man, ne man žaliacis gojus
 Pypocis vasaros kaitroj.

Ne man sesutės akcyplaukės
 Daržely sės gėles,
 Ne man brolelis ardoms lauką,
 Dainuos laisvas dainas.

Neras sesutė tos vietelės,
 Kur sė kovojo šaven,
 Kad ir norėtų, kad rūtėles
 Žaliotų kape tylamoj.

Tik man motulė senagalvė
 Vainiką iš maldų napins,
 Kas nielas, rytas vakarėlis,
 Savo maldose prisiminis.

Tėvelis senas ilgėsingai
 Saulutei tekant pašilūsė,
 Ir karčią sąrašą nervingai
 Nubraukė iškritus iš akies.

Sudie, tau juodbėras kirgeli,
 Taveš jau nebalsosia,
 Kas nielas rytas, vakarėlis
 Tavim nemandravosia.

Atbėgas tu prie mano kapo
Kojelams į žemę sutrenk
Ir iškilasią laisvės mintį,
Nuneški broliams pasirengt.

Žiūrėki, baltas žirgas skrenda,
Ant jo balta, uarai Vytis,
Trispalvėj vėlavoj pakenkus
Žygiuoja laisvė išdidi.

M O R T U O S V O C O
/Mirusius Šaukia/

Dabar einu į didžią tylumą,
Į tylumą palaimintą ir šventą,
Kur į esūno juoda, minkštą drobę,
Naktis visų mūsų sielvartus suglobia.
Einu į laisvę didelę ir plačią,
Kurį priims mane, kaip lauktą svečią:
Pro pilkas sutemų rūkas,
Einu pas brolius ir draugus.
Bet tolyje varpai dar bokštaus gaudžia
Ir jėga vakarų žara -
Ir vėl krūtinėj gėla maudžia,
Širdy pagieša ir citra,-
Ne vietas sutemose šuvo,
Siltu krauju širdis pasruvo
Ir prievartai paklusti neišmoko:
M O R T U O S V O C O .

Šaukia aš jus iš kapinynų,
Iš pakelės duobių ir griovių,
Iš molio dumblo ir smėlynų
Ir iš visų mirties vietovių.
Pakilkit, griaučių šlarpūs milijonai,
Garbingieji pulkai ir legionai
Ir tie, kurie už laisvę, lekia mirtį,
Dėlėja nukankinti.
P a k i l k i t e, išniekinti,
Subriaufoti, aplaušinti,
Su simanomis ir klyksmais,
Su badelių girtų gauja,
Kurį šibintų šaroje
Ant Jūsų kapo spardėsi ir šoko
M O R T U O S V O C O .

PARTIZANO KAPAS

Be giesmių tąsyk nešė jo karstą
Tylioj mėnesienoje į kalno kapus.
Da berželiai tą rudenį barstė
Ant jo kapo geltonas lapas.

Ir tie lapai sugelto jam tarė:
Juk neveltai čia ilgis galva;
Greit bus laisvė, minės šitą karį
Prisikėlus jauna Lietuva.

AK, NEGAILA

Tu ilskis, broliu, šalia kelio,
 Guldęs galvą už laisvę vaikų.
 Mums prains baltas kryžius berželio
 Tavo žygias Tėvynei puikias.

Gegutėlė kiekvieną gegužį,
 Taip graudingai kas rytas kukuos,
 Ir minės Tave vasaroms užient,
 Kiekviena širdis čia pabaruos.

Ak, negaila, negaila man nieko,
 Nė mažytės manosios širdies,
 Kad tik laisvės brandinamas diegas
 Čia galėtų laisvai išsitiest...

Rodos, gera taip būt šalia kelio,
 Kur sustingusi brolio širdis,
 Kad tėv, nė laimingą sau dalią
 Rastų greitai, praradus naktis.

OI VERKIS SMILČIŲ KALNELIS

Oi verke smilčių kalnelis brolio par-
 Priglaudęs galvą nakties tyloj-/tizano,
 Už laisvę tėviškės kovojo ir gyveno
 Ir laisvas troško mirt šaly savojo.

Kas vakaras prie kapo Jo kuknos gegutė
 Ir mylimoji gelelė pasodins.
 Ar gali kas išplešt troškimą laisvam
 Ir Memuną palikti be vandens./būti

Čia jam šlanės pavasariais pušelės ša-
 Ir tėviškė jo širdį plakant jaus./lios
 Ir vis dėl to, oi verke smilčių kalnelis,
 Priglaudęs galvą mylimo sūnaus.

ŽUVUSIEMS
MAMYRŲ IR BŪRŠINIŲ

Tai buvo kovo dešimta diena,
Kai klykdami padangom skrido pampės, vyta-
franešdami džiugią naujieną: /riai,
Kavacaris žvelgia į akis meiliai.

Dangus buvo skaidrus ir mėlynas,
Šypsojos sealatė taip meiliai.
Sargybinis stovėjo, kaip lynas,
Ir pamatė, kad supa rusai ir stribel.

Bėges variko: "Jau priešas artėja,
Greit ruoškitės, žlapkite ginklus".
Ir priešas virai nepastebėjo,
Kai vyrai pasitraukė į miškus.

Miške linkma, gera, -vien eglės tik ošis,
Vyrai drąsūs, linkami jų veidai.
Bet barliškai iš pasaulį pasitrauše
Atidengė ugnį, staugdami, kaip vilkai.

Vyrai kovės, priešai siūsdami mirtį.
Lūpos mirštentių tarė: "Sudie tėvynė ir bro-
Už tai turėjo mažiau atsiskirti, /liai",
Kad laisvi oštų miškai ir gojai.

Nepriglaus daugiau motinos rankos,
Nes toli jos nuo žuvusio sūnaus.
Tik šaltos išgrįstos rinkos
Apnaogintus jų kūnus priglaus.

Tai bus lengva jums šemė vietuvos,
Brangūs broliai, Mamyre ir Būršiniai,
Šią dainą broliai ir sesės dainuos,
Tuos laikus ir jus prisiminę.

ŽUVUOLIAM ŽALIUONI

Sūnau, žalių miškų Tėvynės,
 Kame tu atilsį gavai?
 Saulėtą, skaisčią, šviečią dieną
 akis užmerkdams amžinai.

Saulėta, skaisči buvo diena,
 Jas priešą pasekė šnipai.
 Giria dar toli, - broliai bėgo,
 Tu su kulkosvaidžiu likai.

Ir nuaidėjo šūvių salvos
 Per žalius tėviškes miškas.
 Ir zvimbė kulkos, tartam lietus,
 Joms ruošė ne vienam kapas.

Tavo ranka vis spaudė ginklą,
 Kol dar tebeplakė širdis.
 Vakary pusėn saulei svyrant,
 Užmerkei tu pilkas akis.

Lyg andros blaškomas medelis,
 Lyg lieknas beržas, palūžai.
 Našviro galva ant kieto gruočo,
 Tokią tu dalį satikai.

Bet tu savo kraują nulaistei,
 Tėvynės žemę raudonai.
 Per amžias tau garbė, šūneli,
 Kad tu Tėvynę vadavai.

KAUTYNĖS SU BOLSHEVIKAIS
/Palapišių kautynėms pa-
minėti 1946.VII.6./

Liepos šeštojoje,
Kai pievos dengėsi žiedais,
Palapišių miške maė užpuolė
Driskiai, kraugeriai.

Krito kulkos šalia mūsų,
Sglių šakos čia.
Lūpos mirėtančio kartojo:
-Sudie Tėvyne.

Sudie, tėti ir mamyte,
Sese ir broliau,
Sudie, mylima mergaitė,
Aš negrišiuk jau.

Balandėli, tu nukriški,
Į mano namus,
Ir sakyk mano namiškiams,
Kad negriš sūnus.

Sakyk mylimai mergaitėi,
Kad jau neateis
Jos mylimas bernaušelis
Vėlais vakarais.

Nėr kam kryžių pastatyti,
Tverti tvoreles,
Nėr kam kapą aptaisyti,
Sodint gėleles.

Broliai, juoda medži o kryžių
Pastatyk nakčia,
Sese, pink vainikų rūtų,
Atnešk paslapčia.

K A I T U Ž U V A I

Tai buvo šilta vasaros diena,
 Mes linkamai dirbom laukuose,
 Bet orą suvirpino šūviai
 Ir žuvai nuo jų Tu tada.

Tavo žuvimą mūs širdys pajuto
 Ir suplakė krūtinėj neramiai.
 O skys vis žvelgė į toli
 Ir sakė: "O gal netikrai".

Bet greit pasirodė tikrovė:
 Kamatėm mes priešų eiles.
 Firm jų Tave vežė ir juokė,
 Našvirusiom rankom, peršauta galva.

Galejai Tu be gyvybės ženklų,
 O mėlynos akys dar pramerktos buvo.
 Joslyg sakytė sakė: - Žuvau,
 Bet dėl laisvės kitas kovot palikau.

Nors mano kūnas bus išjuoktas,
 Bet dvarios vistiek neišjuoks
 Nes ji dabar laisva, kaip paukštė
 Ir skraido ten laisvėj - dauso.

AUDRA TĒVYNĒJĀ

Vējas, vējas baidus, plēšo, drāsko lapas,
 Lūta ažuols seno šakelēs.
 Lūta uosīai, kļevai, raudonakruosīai
 Gēsta vos patekējusi saulē. /patinai.

Plāstakelē marga, prie šolyno maša,
 Alpsta, virpa parpuolus be kvapo,
 Ji norējo pakilt ī saulatē, sušilt,
 Bet šiaurys jā parklupdē ant kapo.

Baidus klykemas laukos, siaubas kūdikiu
 Blaškos kūdikiu netekas balandē. /veiduos,
 Karvelis negriš, pagrobē jī sūkuryš,
 Nors audrā nugalēt jīs ir bandē.

Savolioti, šlapi, kar jaunytē kvapī,
 Pamparēlius bertai kada skleidē,
 Kai lakštutēs daina, vakarģly viena,
 Nudģlovindavo adaras veido.

Antrā kartā baidi, toje vietoje šiauri
 Audra blaško Tēvynēs berģynā.
 Riešutēliu kraša, ant lapeliu rasa
 Plāstakelēs dienas apsvaigino.

Vel šēši patinai sušydējo raudonai,
 Nektaras svaigus pavilģejo.
 Iģdavike baidus, kerģtas virpa ģieduos,
 Kraujo kerģtas šilais nuaidējo.

ŽUVAI UŽ MIELĄ BOČIŲ ŠALĮ

Kai buvo vakaras vėlyvas
 Sadie motulei pasakei,
 Ir dar namojęs kiemo glosmiai,
 Neverk, aš grįšiu dar, tarei.

Tave lydėjo močios švilgsniais
 Ir graudus verkimas su malda,
 Nes nežinojo ji, ar grįši,
 Riedėjo ašara karšta.

Ta panylėjai laisvės dalia,
 Tu panylėjai tuos laukus.
 Ir vakarais, kai saulė gėso,
 Dažnai atmindavai namus.

Laisvas skraidei po mielą šalį,
 Draugas ir linkamas Tu buvai,
 Bet vieną kartą, rytui auštant,
 Suo priešų kulkų užmigai.

Žuvai už mielą bočių šalį,
 Už brolius, seseris, namus,
 Už mielą, gintą savo pirkia,
 Už brangius tėviškes laukus.

Ta nesulaukai laisvės ryto,
 Mirtis - Tavo liūdna dalis.
 Bet mūsų broliai gyvi likę
 Minės Tave vis su daina.

Miegok, brangus broliu draugybėj,
 Brangioje žemėj Lietuvos.
 Tavo sius žygius pasilikę
 Legendose visad kartos.

Ž U V U S I S M S
Lampro, Saltiniai ir Žibūnai

Jūs tik prašydote, lyg žiedai paikiūs,
Sypsojote Jums giedras jaunystės dangus,
Ir savo jaunystėj, kilnioj širdy jautėt,
Kad šaukia Tėvyne mūsų.

Palikę tėvelių taip mielus namus,
Mergaites, ir kvepiandias jų darželius,
Išėjot žalioja Tėvyinės žila,
Širdyje Jums buvo rama, taip rama.

Ir štai, partizanais žygiuojat linkeni,
Jūs lydi pavojai didi ir maži,
Kai buvo pavasario tamai naktis,
Troboj susirinkot "žaliųjų" būrys.

Mažutis namelis toli nuo miškų,
Atrodė aplinkui visur taip rama.
Tik štai, barliškai pabeldė daris,
Sušvango ginklai, atsidarė ugnis.

Iš dvylikos brolių palikot šeši,
Jūs saulėtai bavit, veidai kravini,
O meilė Tėvyinės Jums buvo galinga,
Norėjot eit žygin, tik jėgų dar stingo.

Kaip laikas visuomet užgydo šaizdas,
Išgijot, vėl omėt ginklas į rankas,
Vėl žengiat linkeni su draugais,
Tikėjot, kad laisvė ateis.

Jau metal ketvirti, Jūs, ginklo draugai,
Žygiuojat laimingi miškais ir laukais.
Atėjo vasario devinta. Naktis.
Užmigot kartą broliukai Jūs trys.

Užmigote smėliu miegu, sūnai,
Nekelsit, broliukai, daugiau.
Išvežti tėveliai Saltam Sibire,
Jūs jauni išsėcitės Saltam kape.

UŽAUGAI TU...

Užaugai Tu, tapai, kaip plienas, tvirtas,
Lieknas, kaip liepa, kietas, kaip uola.
Ir supratai, kad Tau yra paskirta
Gint savo kraštą, karštygio draus.

Kovojai Tu, nes laisvės tenorėjai,
Tu supratai, kad vargsta žmonija,
Kad atėjūnai baidūs, sužverėję
Tetrokšta vien, kad žūtų mūs tauta.

Tu įžengei į partizano kelią,
Į jį žengei su džiaugsmu ir daina,
Tu palikai motulę ir mergelę,
Sakei: "Neverk, lydek su šypsena".

Bet Tu šuvai, krauja žemę aplaistei,
Kovos draugams sudie dar pasakei,
Visas jėgas Tu pasukojai laisvei,
Bet laisvo krašto Tu jau nematei.

Liūdi Tavęs motulė ir mergelė
Niūriai paliko be Tavęs draugia,
Kurie už tai, kad priešas ekriaudžia šali
Frielekia Tau kovoti amžinai.

D R L T Ė V Y N Ė S

Andringą, tamsią, gūdžią naktį,
Kai vėjai siato laukuose,
Žygiuoja tyliai partizanai,
Nešdami laisvę širdyse.

Ant pečių kabo šautuvėliai,
O širdyse plieno drąsa,
O melsvos akys merguželių,
Lydėjo šygin visada.

Ir kai jau laisvė švie Tėvynėj,
Vergijos pančiai subyrės,
Tuomet, mieloji mergužele,
Aš tave glausiu prie širdies.

Žaliam miške, prie balto beržo,
Kur pašys ošia toluoj,
Gulėjo kritęs partizanas,
Už laisvę vykusioj kovoj.

Saulatė leidžias vakaruose,
Mėnulis teka danguje,
Žaliam miške, prie balto beržo,
Jo kapą puošia mylima.

Ant kapo auga žalios eglės,
Ir beržas liūdi vien tenai,
O melsvos akys merguželių
Neregės Tavęs amžinai.

Miegokis amžiams, partizane,
Nešinomas tu suus kary,
Pakvies Tave Dievai į puotą,
Kada jau laisvė švie šaly.

SESIŲ BROLIŲ AUKA

Fartizanų būrys paklebeno daris,
 Paklebeno sodiečio pirkelę.
 Atidarė jiems jas, džiaukitės milines,
 Jūs, broliukai, pavargę, sašalę.

Jie eunigo visi. "aktis tokia šviesi,
 Mėnulis pro debesį švelgė.
 Priešų šnipai - mūs tėvynės rykliai,
 Jiems mirtiną pokylį rengė.

Rytas buvo šviesus, daugiau tokio nebus,
 Tą kruviną, baltąją žiemą.
 Pasigirdo kas tai, lyg motoro garsai,
 Ir priešai apsupo tą kiamą.

Sudrebėjo namai, sabyrėjo langai,
 Granatos praskynė jiems kelią.
 Šeši lūgo beržai, nūr vainikų tenai,
 Ar kas rūtis namėš bent šakelę.

Parpariniai, grašiniai pasipuošę šiedais,
 Tartam spaudžia baltąją rankelę.
 Oi euklike ne viena, mergušėlė jauna,
 Sužinojas mylimojo dalią.

Dengia sniegas namus, dengia sniegas gat-
 Dengia sniegas našlaičio galvelę, /ves,
 Juos ant gatvės pames. Balti vėjai jiems
 Neateis, nepriklaus, ten mergelė. /pūs,

ŽUVUSIAM KOVOJE UŽ LAISVĘ

Tyliai šlama trispalvė prie kapo
Ir pravirksta vainikų šiedai.
Gyvenai tu, didvyri, o mirtį
Kovoje su priešu sutikai.

Tau šiandieną sudie gieda salves,
Ir nuskamba laukai su daina.
Ne berželis nuo vėjo palinko,
Tik pr avirko motalė sena.

Tau, didvyri, tauta lenkia galvas,
Tavo amžius neužmirš Lietuva
Už mirtį ir kraują pralieta.
Dėl laisvės kova bus šventa.

Tu žuvai už tėviškės žemę,
Už šalį ir bočių kapas.
Mes šiandieną prie kapo prieiskiam:
Tavo pėdos mūsų gairėmis bus.

Tu nelūšk, kai ruėno staugs atklydęs
Ir kai vėtros ima laužyt šakas,
Nes tie žodžiai tavieji mūsų
Niekomet, niekomet neužges.

Bet pakliau, kai pavasaris kelsis,
Mes sugrįšim laisvi iš kovos,
Tada Nemunas leda sulaužys,
Laimė puošis laukai Lietuvos.

Daug gėlių tada atneš Tau sesės,
Dainas leis jos iš lūpų jaunų,
Prie kapų savo galvas nalenks jos,
Prie kapų mylimos Lietuvos.

G I R I O J A

Girioje, sniego pripustytoje
 Po prieglauda žalių eglėlių,
 Galėjo da sustingę kūnai,
 Drąsuolių lietuvaičių.

Ir kaip gražiai atrodė karstas,
 Pačios gamtos rėdytas,-
 Baltuose sniego patalose,
 Sglutėme iškalbėtas.

Ant balto sniego, tartum rožės,
 Raudonas kraujas tekėjo.
 Tik nešvietė gelva žvakutė
 Ir niekas nebadėjo.

Namie liūdi jauna sesutė,-
 Skausmas drąsko krūtinę,
 Kad negalėjo būt prie brolio,
 Valandą nors pakutinę.

Bet niekšai badeliui neleido,
 Gamtos karste gulėti.
 Dar veš miestui brolių kūnas
 Ir ten po gatvę mėtys.

ZUVUSIAM BROLIUI

Tu buvai toks jaunas, mano mielas broli,
Tavo akys degė agnimi giedra.
Tu mylėjai laisvę ir gintinės žemę,
Tau brangi taip buvo tėviškė sena.

Tu matei, kaip priešas mindžioja tėvynę,
Aasyse aidėjo laukų simona.
Tu matei, kaip tėvą varė iš gintinės
Ir nuvarė seną Sibiro linkme.

Išėjai iš pirklos, pažvelgei į tolį,
Akyse liūdnoje degė kibirkštis.
Aš jatau, mielas, mano jaunas broli,
Tau širdy liepsnojo krūvina ugnis.

Anketi rytą auštautį tyliai išėjai tu,
—Laukams parnešt laisvės-man tepasakel.
Vartuose gintinės tu atsigrįžai dar,
O beržai nojavė Tau ilgai, ilgai...

Štai prabėgo metai, o Tavo neber jau,
Jau nebematau Tavy akių liepsnos.
Akyse vaidenas Tavo veidas baltas
Ir puiki galva, paplūdusi kraujos.

Bet ilėk ramiai. Mes Tavo darbą dirbam,
Tėviškė mieloji vistiek bus laisva.
O laisvoms dainoms jau laukuose aidint,
Širdy prisiminsim šūvasį Tave.

NEPRIKELS TAVĖS LAISVĖS VARPAS

Tu kasdieną laukai auštant laisvės ryto,
Bet, jo nesulaukęs, kovoje žuvai.
Daug jau mūsų brolių, lyg gėlių, nuvyto,
Tokių pat drąsuolių, koks ir Tu buvai.

Tu žuvai, kad laisva Tėviškė gyventų,
Laisva nuo Baltijos iki Panerių kalnų,
Kad Vilija laisva Nemūnan sruventų,
Kad sesės dainuotų, nebūtų graudu.

Neprikels Tave jau laisvės varpo garas
Ir laisvos Tėvynės nematysi Tu.
Ir nekankins širdies Tau graudus geismas
Mylimos motalės ir gintų namų.

Dar ilgai lauks Tave grįžtančio motutė,
Vakarais mergelė be Tave liūdės.
Daug gėlių ant kapo prisodins sesutė,
Kas pavasarėlis jos gražiai žydės.

Kad laisvai trispalvė Gedimino bokšte
Flevesuos ir plaksis džiugesio pilna,
Tau, broliau, atnešia baltų gėlių puokštę,
Liūdesio ir skausmo širdim kapina.

Ir tyliai sukniubsia aš ant Tavo kapo,
Tau papasakoti, kad laisva Tėvynė,
Kad ji tik per Tavo mirtį laisva tapo,
Kad nemato laisvės, kurs jai laisvę skynė.

Garbė Tau per amžius, sūnau Lietuvos,
Žuvai Tu aš laisvę Tėvynės.
Tu nevengei vargo, mirties, nė kovos,
Žuvai, laisvei kelią praekynęs.

NEŽINOMAJAM

Mažytis apaugęs kaputelis,
Tarp miško eglaičių šalių,
Tai kapas žuvusio partizeno
Už laisvę Tėvynės laukų.

Jo akyse žibėjo ryštas
Ir tvirta buvo jo valia,
Bet gyvenimas atgal negrižta,-
Jį prasiėgė žemė juoda.

Budeliai jį iškankino,
Mirė kankinio mirtimi.
Už Tave, brangi Tėvyne,
Jis kovojo šydria viltimi.

Ilsėkis, brole, tarp eglaičių,
Nežinomas man Tu buvai.
Vardas bus įpintas dainoj lietuvai-
Tam, kuris už Tėvynę žuvai. /ėių

Nelenkdams peđių po naštos sunkumu,
Kaip milšinas, stesiu į kovą.
Favargti už brangią Tėvynę - gražu,
Aukščiausią turėt sau vadovą.

Maironis

PARTIZANAMS

M E A P L B I S K M U S Ų

O Viešpatie, pažvelk į mus iš kryžiaus,
 Iš šito darželio, užmiršto visų,
 Kada vėl mes būsim į namus grįžę,
 Kada gyvenimas vėl bus šviesus.

Maži lanagi voratinkliaus paskendę,
 Žolės, kaip sniego vidury žiemos.
 Už ką, už ką mes kenčiame dantis sukant-
 Už ką, už ką išvarė iš namų??? /dę.

Ta saugok, Viešpatie, laukas, trobelę
 Ir gimtą namą mūsų neapleisk.
 Palengvink mums per vargų bristi kelią
 Ir mums kaltiems didžias kaltes at-
 /leisk.

O Viešpatie, suteik jėgų ir džiaugsmo,
 Dar po gimtosios stoga čia pabūt.
 Išgirsk širdies tą didį šaukimą,
 Neleisk, neleisk mums beprasmingai žūt.

K O R E I K I A J I E M S ?

Ko reikia jiem iš mūs gimtosios žemės,
Kurį mes mylim taip karštai.
Juk nėra čia nė aukso, vario, -
Tamsaus Nevėžio tik krantai.

Nėra čia vynuodžių, nė naftos lašų,
Nėra trobelėse šilko.
Ko reikia jiems iš mano krašto,
Gal debesėlių tų pilko?

O ne. Pavergt Tėvynės jie atėjo
Ir iš krūtinių mums išplėst
Jai šventą meilę taip nemarią,
Ir mums akis šviesias užrišt.

Te jie nelaikia to. Jei upelius ir gali,
Gal būt, pakreipti iš vagonų,
Bet mūs Tėvynei meilę karštą
Neužslopins jie niekadus.

Išvežę gal marins kur tėvą, brolių
Toli nuo tėviškės brangios,
Tačiau kiti vėl brangią laisvę
Su ginkla rankoj atkovos.

LAI SVĒS RYTNETIS

Mēs šis tau daug daļu supynēm,
 Per šaltas rudens naktis,
 Tu, mūs iēvarginta Tēvynē,
 Tu mūs meilē ir viltis.

Berželis skaisdīa savo daļa
 Īpynē giesmēn vytariū.
 Fraējo rytmetis iēbalēs,
 Ga laisvēs ilgēsia tauria.

Naslīnko tylēs savanoriai
 Pro lauka, šnaranti kviečiū.
 Jatau alsavimā neramū
 Ant juju skruostū degandū.

Krūtīnēj virē karštas kraujas,
 Virpējo ēvaigždēs dangujē,
 Taē jie uēa Tēvynē kaujas,
 Per mirtij laievē neēa jie.

Lauku smūtkelis susināstēs,
 Našengia Kristus iē dangaus.
 Ateina vargonū ētai balss
 Ī tyrias širdis prisiglaust.

BROLIUI - SAKALUI

Tau dainuoju, o sakale, broli,
 Kurs nakties nebylios vidury,
 Nuo draugų partizanų nutolęs,
 Žygi didelį vykdyt turi.

Kavojinga našta kovos lauke, -
 Tarsi kryžius ant tavo pečių.
 Bet žinau, iš meilės eini tu,
 Kelias laisvėn - tai kelias kančių.

Priešai plėšia pavergtą Tėvynę,
 Nevergaut tu jiems pasiryžai.
 Nors jų daug, bet viltys nežuvo, -
 Kovon žvaigiat nareis sakalai.

Beržas savo šakoms glamonėja,
 Sglutės vien paslepia jas.
 Žalias miškas apsaugo nuo vėjo,
 Nuo priešo klastingų akių.

Tau dainuoju, o sakale broli,
 Tau, vade, partizanų nareių.
 Kovos kelią palaimins Visagalis,
 Ryžtą pavergtų lietuvių.

K A S T U E S I ?

Kas tu esi, kar eini, partizane,
 Į nežinią, į mirtį ar audras?
 Gal rytmečio padangės išsiblaivę,
 Kely vien tavo liūdną kapą ras.

Esu aš tas, karį išugdė žemė,
 Esu aš tas, ką laimino dangus.
 Kam naktys blaivosi, kai dienos jau su-
 Esu aš tas, esu aš tas žmogus./temę,

Aš iš saulėleidių ranka rytojauš agnį,
 Aš iš vidurnaktių šviesias žvaigždes ren-
 Aš gyvas peršina maris, gelmes, bedag-/ka,
 Upes be tiltų, kalnus be takų./nes,

Esu aš tas, kuris pamynė mirtį juodą,
 Esu aš tas, ką audros nepūnėš.
 Ir kad lydėčiau jus ne vaišių sodas,-
 Kovoje, audroje išskokite manęs.

NAKTIES ŽYGIS

Danguj sidabro milijonai,
Mėnulis šypsen pro miškas,
Paskendo žemė sapno monaos,
Užmigdė poilsiui visus.

Bet ne. Kas ten tansoj nerimeta,
Kas jada šalioja lauka?
Iš kur šlanėjimas tas gimsta
Nakties vidurnakčio pačia?

Tai žmonės. Tai žmonių būrelis,
Važiuoti, pėsti ir raiti...
Jie nardosi laukais, be kelio,
Lyg pasakų svečiai slapti.

Tartan vaiduokliai tansią naktį,
Į žygi narsūs traukia jie.
Lietuvą jie karščiausiai myli
Ir moka priešą nugalėt.

NE DĒL TURTŪ LIETUVIS KOVOJA

Silū kalne vaitoja pušelēs,
 Sakelīa tylīai eina kaškas.
 Jo išvargintas veidas išbalēs,
 Rankom skīrla spygliuotas šakas.

Aukštamēlēje jis apaištoja,
 Krītinēn oro ikvēpia gīlīai.
 Ir sušvilpēs paukščiū savaitoja,
 Aida šī pakartoja šilīai.

I tū garšū iš elēnlo atsako,
 Švilpēsye tokīa paukščiū taka.
 Jam pirmajam pavyko pasti takā,
 Čia tarp šitū pušeliū šaliū.

Atelrēdēs gīlīala atsidūsta,-
 O tėvyne kokīa Tu brangi.
 Jydrioe ekys ir veidas naliūsta,-
 Juos išblaškē ir šavo penki.

Ne dēl turto lietavis kovoja,
 Ne garbingūjū vietū aukštū,
 Tik kad būt laisva žemē artojū,
 Kad nebūtū gyventi suka.

Jis nenori pasaulio valdyti,
 "ei vergaut, nei tarēt vergū,
 Tik kad broliai išeitu į saulę
 Iš aš grotū, paunkenēs miškū.

Dievas mato tą balsiją skriaudą,-
 Pasipuošia jo veidas drąsa.
 Jo draugai prakaituoti, įraudę
 Renkas, renkas galybe visa.

Mėnuo liejas ant žvilgančio plieno,
 Lyg sidabras ant eglės kamų.
 -Kas gi tie?- klausia sakalo vieno-
 Žiūri jis, - nepažįsta visų.

Iš jų tarpo mergaitė išeina,
 Tvirta žvilgenia akelių žydrių.
 -Vad, prašom priimt mus į šeimą
 Sakalų laisvės, laisvės karių.

-Ta našlaitė? Daok ranką, sesute,-
 Sako jis - kaip gali nesutikt.
 Aušra budina skaisčių saulatę,
 Bieim laisvę visi pasitikt.

TESIŲŲIA TIROŲIAI

Žaliojoj girėlėj, po ažuola sena,
Kur kriviai, kadaise, su dievais kalbėjo,
Žaliukų būrelis agnelę kūreno,
Jų molynos akys į tolį žiūrejo.

Tėvynės trispalvė krūtines jų puošė,
Rasa sidabrinė per skraostas riedėjo,
O giria žalioji jiems gaudė ir ošė,
Švyrauklio berželio viršūne kalbėjo.

Kalbėjo berželis pašaitai prie tako,
Každėjo jo šakos liepaitai pašvirę,-
Kad Tėvynės žemė jau kraują apteko,
Kad laisvė lietuvio sukautyta mirė.

Čia ilsis berneliai, sūnūs Gedimino,
Palikę sodybas, gintuosius namus,
Jų tėvas ir sesės stribel užkankino,
Nakloję lavonais Tėvynės laukus.

O brolius artojus Sibiran išvarė,
Už meilę Tėvynės, gintųjų laukų.
Už pilką sormėgą į rūsį uždarė,
Už maldą prie Dievo, prie bodių kapų.

Čia ilsis berneliai prie ošiančio šilo,
O dvasios vaidilų jaos guodžia, ramina,
Kad tas, kurs Tėvynę be galo pamilo,
Jai kelią į laisvę, į ateitį skina.

Teriančia kiek nori tironai raudoni,
 Te gieda jie himnas vergijos žiauriai.
 Mums laisvė Tėvynės yr miela, maloni,
 Ją krauju atpirks tik Tėvynės vaikai.

Jie Sibiran ėjo, Vorkuton keliavo,
 Altajsaus miškuose sveikata prarado.
 Tikstančiai jų žuvo už Tėvynę savo,
 Dar daug ten kenkimas nuo šalčio ir
 /bado.

Čia slapstosi girioj Lietuvos berneliai,
 Niekam jokio pirkto niekad nepadarę.
 Juos tenai išvijo žiaurūs svetimšaliai,
 Kai savo leukuose bėria žemę arš.

Bet Vyčiai jau bunda, skaisčiai saulė
 Gedimino kalne milžinai pabudo, /teka,
 O didvyrių dvasios tarpasų šneka,
 Kad jau laisvės Varpas gaudžia užu šilo.

PARTIZANO KELIAS

Kjai per sniegą, pūgą, vėją,
 Nešei mums laisvą, šviesą.
 Braidai gilias, gilias vargas,
 Kovojai tu už teisą, tiesą.

Nešei Tėvynei aušrą ir teisybę,
 Aukojai jai save, didvyri.
 Laisvę, kaip seserį, pamilęs,
 Laisven gyvenimui lyg irts iris.

Nepažinau kas yr nelaisvė,
 Nepalenkei galvos tironui,
 Ant aukuro Tėvynės motinos
 Jaunystę, kančias ir vargas aukojai.

P A R T I Z A N A I

Partizanai-jums dunda griauetiniai,
 Dunda pergales aidas skardus.
 Partizanai - verpai vakariniai
 Iškilmingas jūs mini vardus.

Su jumis skambios dainos visuomet,-
 Naktį - dieną,ryte - vakare,
 Ir valvorykštes rytai jums sėja
 Per pievas,per laukus,per girias.

Jūs jau nešat rytmetį į šviesą,
 Mūs tėvynei brangių dovanų.
 Mes karštai savo ranką tiesiam
 Užą drąsą,narsumą jūmų.

NEBEUŽTVENKSI

Nebeužtvenksei apēs bēgimo,-
 Mūsu Tēvynēs laisvės sparņų.
 Nieks nepalauš čia, nes jinaĩ gīmas
 Sīekt īdealų laisvės kilnių.

Mēs ģ rytojū es viltim šīurim,
 Nes mēs gaivina laisvės šviesā.
 Visi prie ģinklo stokim ģ būrģ,
 Kad laisva būtų šālis visa.

Lietavos šemē kraujā pasruvo,
 Nauji kryšēliai čia prie kelių.
 Kelkis, Tēvyne, ne viskas šuvo
 Tarp Tavo plotų tamsiai šālių.

Tā, partizane, čia patikējo
 Lietuvā ģinti tōvų dvasia.
 Ir tā pameši laisvę, aip vējas,-
 Per šemę eina laisvės šviesā.

Kas patikēta pilkų arimū,
 O partizane, saugok čia tu.
 Nebeužtvenksei apēs bēgimo,-
 Baltojo Vyģio neriant skliantū.

BUS DIENA

Susirinkela visi laisvės ryta
 Neužilgo Tėvynėj savoje.
 O žaliuos tad šakelė nuvytas,
 Palaužta nelygioj čia kovoje.

Daug pavasarių miškas skambėjo
 Nuo dainų partizanų trenkių.
 Bus diena, šlaostys vyrai suėję
 Filkas dulkes nuo savo akių.

Gate kaimo būrelis mašytis
 Išdidžiai čia pro kryžių praeis.
 Ias gėlėms iš darželių jiems lyti,
 Sena motina vartuos išeis.

Ir užtrausk laisvės dainą, jie suagia,
 Jiems triepalvės plamos atlapuos,
 Išskaitys, jų veiduose kaip dega
 Laisvės šygiai ir dienos kovos.

Už Tėvyną kas bus jau n miręs, -
 Tam garbė amžina, amžina...
 Lietava - mūsų šemė didvyrių -
 Mūsų gyvenimo laimės diena.

J E I A T S I T Ū...

Jei ateis kada Tėvynei,
 Tragiškiausia valanda,-
 Areštai ir išvežimai,
 Mes pakilsime tada.

Mes sukelsim kovą viešą,
 Kraštą ginsim, kaip šernai.
 Ir pajaus prakeiktas priešas,
 Kas tai yra vanagai.

Karžygių gretas papildys,-
 Seniai, moterys, vaikai.
 Laisvei plaka taurios širdys,
 Rankos ginklą opaus tvirtai.

Priešo šunės kris, kaip lapai,
 Virs mašinos, traakiniai.
 Laisvė tautai - arba kapas,-
 Tik ne Sibiran vergais.

Velniak buvo juos išnešęs,
 Vėl sugrižo alkani.
 Neprašytas - namo ne svečias,
 Pavaišinsim ugnimi.

Už kiekvieną kraujo lašą
 Bolševikai užmokės.
 Tegul savo kailį neša
 Ten į Azijos gelmes.

PARTIZANO ILGĖSYS

Pavasaris atėjo ir jo gražios dienos,
 Laisvas partizanais miškuose gyvena.
 Vargo iškaukintas, laisvės pasiilgęs,
 Veidas ilgėsingas žieduose spindės.

Ak, tas gimtas sodžius, žydinčiais daržo-
 Sužavėjo širdį, širdį tarp gėlių./liain,
 Tik siela nerimsta, vakarinei spindint,
 Prisiminus laimę laisvės vakarų.

Ak, neverk, mergelė, nerymok prie vartų,
 Aš nebeatėisia liepų takeliu.
 Jau nebekalbėsiu tau meilių žodelių
 Ir nebekartosiu, kad tave mylia.

Jau gana tos meilės, jau gana tų žodžių,
 Gal kada dar laimė mūsų neaplenks.
 O dabar už laisvę ir už gimtą sodžių
 Mano tvirtos rankos priešui mirtį rengs.

PARTIZANŲ MARCHAS

Klappiam, klappiam tyrulio raiste,
 Senojo duko pakrašty,
 Gyveno būrys partizanų,
 Su nuostabią drąsa širdy.

Tai buvo vyrai neištižę,
 Ne kartą žvelgę mirčiai į akis.
 Visur ir visad jie pasiryžę,
 Nors tektų beletį į pragaro duris.

Veidai jų rūstūs yr nuo vėjo,
 O rankos kietos, lyg akmuo.
 Ir jei pakliūva komunistas,
 Tai tuoj susiriedia, kaip suo.

Kovojam mes už savo kraštą,
 Už savo brolius, seseris, tėvus,
 Už savo kalbą, savo raštą,
 Už gintas pirkias ir namus.

Nenorim karo nė vergijos,
 Bet trokštam vien ramios taikos.
 Bet jei kada mus užkabina,
 Ginkla atsakom visados.

Mes savo sienas atstatysim,
 Bus mūsų Vilnius, Klaipėda.
 Tešino Dievas ir pasaulis,
 Kad lietuviai narsai tauta.

Tu, mergučėle, neliūdėki,
 Tu būk rami, tu būk tvirta,
 Nes greitai mūsų tėviškėlė
 Nuo priešo bus išlaisvinta.

PARTIZANAS IR GIRUŽĖ

Sušlamėjo girios medžiai
 Nuo šiaurųjų vėjelių.
 Ir išėjo partizanais
 Daug jaunųjų bernelių.

Tu giružė, tu žalioji,
 Ar ilgai dar glausi mus?
 Kol laisvąžę iškovosim
 Ar atstosi mums namas?

Partizano vienas kelias,-
 Už Tėvynę jis kovos.
 Žalios tėviškės giružės
 Laisvės dainą jam dainuos.

Tu, motale, ir mergele,
 Mūs neverk ir neliūdėk,
 Juk sugrįžus iš giružės
 Laisvė tėviškėj būdės.

Ir kol mūsų tėviškėlė
 Brangios laisvės susilauks,
 Partizanas ir giružė
 Broliui karo žygin šauks.

PARTIZANO LIŪDESIS

Ant Meries kranto ošia mīškas,
 Stovi bakūšē be langū.
 Stov partizanas nasimīņes,
 Frislēgtas liūdesio mīnčiū.

Mēra tēvelio nē motatēs -
 Toli Uralo kalnūose.
 Viens brolis šavo ašū laisvę,
 Kūnai nēr vietas kapūose.

Jas ten bellūdiat, bēsvajojant,
 Atējo sēsē verkšana.
 -Nēverk, sēsate, grīš tēveliai,
 Gyvensim valandas tyliās.

Jis glaudē sēsę prie krūtīnēs
 Ir glostē ašaras sūriās.
 -Nēverk, sēsate, neliūdekī,
 Dar bus laisva šalis gīnta.

Atēis vel vasaros aukšīnēs,
 Šydēs alyvos po langais.
 Glas mas motalē prie krūtīnēs,
 Būsim jos myliši vaikai.

Likit, broliukai ir sēsātēs,
 Gyvenkit jūs tarp svētimū,
 O aš eina ī šīaurū šygi,
 Kovot aš laisvę lietaviū.

SVEČIŲ SULAUKUS

Džiaugiamės svečių sulauką,
 Lūpas puošia šypsena,
 Kad pas mus vėl atsilankot^t
 Su lietuviškai daina.

Nors laukais klajoja vėjas,
 Žiemos šaltis nors žverbas,
 Savo šodį ištesėjot,-
 Atžygiavote pas mus.

Spaudžiam jūsų ranką tvirtą,
 Mieli broliai - vėnagai.
 Iškentėsim, kas pakirta
 Mūs Tėvynei nekaltai.

Tegyvuoją partizanai,
 Tegyvuoją Lietuva.
 Vėl gimtoji tėvų žemė
 Nuo grobikų bus laisva.

Vėl žydės daržely rūtos,
 Šnambės juokas vakarais,
 Išsiligusios sesutės
 Papuoš jus gėlių žiedais.

MERGAITĖS SVAJONĖS

Keli pavasariai praėjo,
Kai šioj padangėj gyvenu,
Bet man širdies jie nežavėjo
Kaip tas, karį šiandien menu.

Tai buvo tylios, tylios naktys,
Viena tylesnė už kitas,
Kai sutenėj klajojo ašys,
Kai apkabino kažin kas.

Ir, kai padavęs ranką kietą,
Sakais: -Skubėkime tenai.
Ten pasirinkęs ramią vietą
Tu tyliai, tyliai užmigai.

O aš klausiaus, kai rasos laša,
Ką slama eglė ir pušis.
Atspėti, ką likimas neša,
Ką žada ši tyli naktis.

Pakalnėj smarkiai lojo šunės,
O aš tik vos, vos alsavau.
Gražus žiedelis štai pamunės,
Bet barti laimę nedrįsau.

Jaunų arų ilga grandinė
Smirgo mėnesienoj čia.
.....
Griežles liūliavo sutartinę
Ir mada skyrėmės slapčia.

Mena tą šypseną, kaip brolio,
Kai ranką padavai uodis,
-Juk nebijosi, jau netoli,-
Mena, lyg buvo tai šiandien.

Šutirpo praėjty minutės,
Šiandien viena sėdžia, maštau,-
Šuairgo popiery eilutės,
Bus atnaujinamas man ir tau.

ŽIBUOKLĖS

Pražydo pirmos melsvos žibuoklės,
Lakštačių dainos skrido linksmai.
Tėvynės ginti išėjo broliai,
Tylūs, bet narsūs, kaip vanagai.

Vartuos parymo sena motutė
Ir mergužėlė liko viena.
Jinai žinojo, ką vėjai pūtė,
Jog partizano sunki dalis.

Vėjai įsiutę blaškė ir kaukė,
Blaškė žibuoklių melsvus šiedus.
Vaitojo ginklai, patrankos gaudė,
Lydėjo vėjai plačius laukus.

Ar kaltas tas, kuris paauklėjo,
Miškas ir slėnius mūsų vietavos,
Kad jam patinka šie sodžių gojai,
Kerpyti lapai žalių klevų.

P R I E L A U Ž O

Miške, prie laužo, vanagai sėdėjo,
 Liūdną dainelę traukė panaša.
 Ir tylūs aidai taip gražiai skambėjo
 Ir jų klausytis buvo taip šava.

Laužo šviesoje veidai surimtėję,
 Į šalis blaškos deganti liepama.
 O mintys skraido apie gimtą šalį,
 Apie gimtuosius sodžiaj namelius.

Skrido dainelė apie gimtą sodžią,
 Apie gimtuosius sodžiaj namelius,
 Apie motulę, laukiančią prie kelio,
 Ir mergušėlės mėlynas akis.

Laužas jau gęsta ir naktis artėja,
 Gana dainuoti, broliai vanagai.
 Ruoškitės žygin, jau laikas atėjo,-
 Nes naktušėlė mūsų motina.

Mes partizanai, kovų nepabūgę,
 Nešame laisvę ant savo pečių.
 Ir tegul priešai mūsų nebaugina,
 Mes mes nebijom alkamų gaujų.

PALAIMINK

Štai kraugerių bandos kankina ir žudo,
 Pamyne mūs laisvę ir bočių kapas.
 Tautos išdavikas piktesnis už Judą,
 Išduoda Tėvynę ir brolias savas.

Teriojamas kraštas graudingai vaitoja,
 Upeliai patvino nekalta krauja,
 O gražios sodybos neteko artojų,
 Išniekintos riogso be durų, langų.

Nuo motinų raudų net girios vaitoja,
 Nuo skausmo ir kančių net plyšta širdis.
 O broliams miškuose net širdys liepsnoja,
 Tik meilė Tėvynei ir keršto ugnis.

Mūs mylimą kraštą barbarai užpuolė,
 Paniekino žemę ir žudo vaikas.
 O saugok, aukščiausias, mūs šalį nuo bado,
 Palaimink mūs darbus ir žygius drąsius.

PARTIZANŲ VELYKOS

Prabėgo šalti žiemai,
 Pavasaris šypsos antai,
 Su džiaugsmu ir šypsena skuba
 Velykos pas mus taip greitai.

Sesutė jau dažo margutį,
 Velykos arti, jau arti.
 Ko liūdi, senoji motutė,
 Kam galvą nuleidas verki?

Tau galima sūnelio išvyto
 Iš laisvės gintųjų namų.
 Šiandien per šventąsias Velykas
 Nėr to, kurs sėdėjo karta.

Jis švenčia Velykas pašyne,
 Saulutė jo šildo namus,
 Ir šventą Velykų aušrinę
 Paukšteliai pritarė jam giedot.

Nelūski, senoji motule,
 Kad šventi Velykas viena.
 Per sekantias šventas Velykas
 Sėdėsi su tavim drauge.

SUTIKTIEMS BROLIAMS

Sveiki, draunieji broliņi,-
 Žalieji visiem.
 Kaip laikotės lig šiolē?-
 Juk matēmēs seniai.

Kiek daug pas jus vyrakū,
 Jaunystē šydinčū.
 Ar niekam nenakrīto
 Galvelē nuo pešū?

Kaip sekasi skrajoti,
 Sekinas ar balsas,
 Gal teko kartais groti
 Į rucūs ar stības?

Ar daugel išdavikū
 Išleidot į pasaulē,
 Naujiem kas nutiko
 Ar žinote vienas?

Tur būt, labai nepyksit,
 Kad teks vaišinti mas,
 Kai jūs kada atvyksit,
 Tai mes pagerbsim jus.

DUBYSOS SLĒNIŲ PARTIZANAI

Kur statūs krantai sut Dabysos,
Kur šlama banguoti miškai,
Žagiuoja narsūs partizanai,
Palikę tėvelių namus.

Namose jų niekas nelaukia,
Blauždingai ten sėkas mirtis,
Motulė ir sesės išėjo,
O tėvas užmerkė akis.

Kas vakaras, saulė kai leidžias,
Kažkur kai naidi daina,
Jaunutė mergaitė, šviečplaukė,
Nuliūsta kažko laukdama.

Kur jis ir kodėl neaplanko? -
Skausmingai sėvirpa širdis.
Gal kitą jis ten pamylėjo,
O gal jį sutiko mirtis.

Bet ne. Jis tebėra dar gyvas,
Tėvynei jo plaka širdis.
Kai Tėviškėj nebū vergijos,
Tada mylimasis sugrįš.

MERGAITĖS DALINĖ PARTIZANUI

Aš verkiau parymas tarp tvorų darželio
 Kai, paspaudęs ranką, tyliai išėjai.
 Ašarom sidabro verkė rūtis žalią,
 Verkė ūkanose skędami laukai.

Kas paklaus kodėl gi ašaros taip rieda,
 Kas, sau ravint rūtis, padėk Diev, sakys,
 Kas šis manąsias atres lino žiede,
 Kas gi, kas gi, kas gi širdį naramins.

Mažose staklės medžio, šelvos gėdolinės,
 Baltos drobės tiesias taip lengvai, lengvai.
 Ranklaustis laelis: - Lietuva tėvyne,
 Tu didvyrių tėvė, mes tavo vaikai.

Ir kada šemelė bus nuo kraujo soti,
 Ir kada sugrįši tu su žirgelin,
 Atnešiu vandens tau moliniam asoty,
 Duosiu nusišlaustyt ranklaustiu dailia.

PARTIZANŲ ŽYGLAI

Partizamai miška eina,
 Ir tyliai niūniuoja dainą.
 Bi, lietuvi, ar šiniai,
 Žengia broliai vanagai.

Mes Tėvynę atvaduosim,
 Vėl žydės gelės laukuose,
 Kai išvysime priešus,
 Vėl sugrįšim į namus.

Kol Tėvynę priešas smaugia,
 Bolševikų žvėrys staugia,
 Mūsų ginklai tol žvangės,
 Keršto kraujas kol atvės.

Plieno gretas surikiuosim,
 Skambiai dainą uždainuosim,
 Eisim vyrai ir vaikai,
 Bėgs tie dvasios ubagai.

VANAGŲ ŽYGIAI

Kaip čia buvo, kaip natiko,
 Vėl užplūdo bolševikai.
 Šita smarvė riečia nosį,
 Mes gyvenam ne namuose.

Miškai tankūs, plačios pievos,
 Jų plotas težino Dievas,
 Kartizanų daona kieta,
 Daug pavojų jam žadėta.

Ryžomės Tėvynę ginti,
 Bolševikams galvas skinti,
 O jei bus jau taip žadėta,
 Savo galvą reiks padėti.

O dabar, kol Dievas laiko,
 Mes gyvenam taip, kaip reikia:
 Valgom duoną, mėsą, pieną,
 Kartais naktį, kartais dieną.

Naktį, trobesias apstoją,
 Frašon įmlelet geruoju,
 O jei leisti atsisako,
 Siūlome įmest granatą.

Kuomet durys atsidaro,
 /Žmonės, mat, pribijo karo/
 Atsinešę šlaudę kūlį,
 Knarkiam naktį atsigulę.

Naktį mes išdrąsina,
 Binam kelti gaspadiną.
 Anksti purryčius pavalgę,
 Lošiam kortas apaižvalgę.

Jeigu plepių atairanda,
 Užpečkyje laikas slenk.
 Kur mergelės nenaobodžios,
 Prakalbam meiliasias šodžias.

Kad dar kartą užprašytą,
 Peršam ženta vienas kitą,
 Juk, kad žentą privilioti,
 Reik pavojaus nebijoti.

Pasitalko nevydomą,
 Laikančių nas dykaduoniams,
 Nori jie pamandıravoti,
 Duonos prašančiams neduoti.

Jei perdaug įsivešiuoja,
 Mes palaukiam, kol nustoja,
 O paskia pasakom aiškiai,
 Ką mes veikiam, ko mes vaikštom.

O miškan kai mes išeinam,
 Mus visad ten lydi daina.
 Vasarą pasiugaujam,
 Žiemą stirną nusilšamam.

Kasams egsant, švina tvojam,
 Paskui darbo duodam kojom.
 Taip ir metal nabildejo,
 Laukiam kito laisvės vėjo.

U Ž T Ē V Y N ģ

Laukuosē dobilas raudoņas,
 Laukuosē rānos tviska,
 Nulūdes mēs jaunās lietuvīs,
 Pamiršo jās jau viski,
 Pamiršo jās pievas, pamiršo ir laukas,
 Ir dairoš aplinkai, ir šūri, kas čis bus.

Seniņas atnešē kvietimā,
 Net ašaros ištroyko,
 Galvojatar važiuet ī frontā,
 Ar spaust gilīai ī miškā.
 Galvojo, dūmojo, gaila gintu namū,
 Jaunotēs mergaitēs, jos mēlymū akiū.

Henor ašijatās taruati
 Ir būti ju verga,
 Verēiaš uš niela, tēviškēlę
 Miške partizana.
 Jau gaudo jaunimā, sodybas degina,
 Mēs tartā naikina, žmones vešti ina.

Daugumas slapstosi po miškā,
 Naktimē namus aplanko,
 O rytā spaudžis vėl ī miškā,
 Ten duonos plātā krauto.
 Ten šialba paukštēliai, šlana pušyasi,
 Ten slapstos po miškā broliai lieta-
 /viai.

Jaune mergaitē nasiminās,
 Dainuoja taip liūdnei,
 Nera jos mylino bernelio,
 Oī skauda jai širdis.
 Jau gaudo jaunimā, sodybas degina,
 Mēs tartā naikina, žmones vešti ina.

A P S I R I K I M A S

Jamni partizanai susirinko gryčioj,
 Ir ramiai užmigo pas žalių paukštačių.
 Vieni jų sapnavo, o kiti kalbėjo,
 Nė vienas iš jų sargybos nėjo.

Buvo susitarę, laukė brolio vieno,
 Bet pietiau atėjo mielas kavalierius,
 Naktis tamsi buvo, viens nerado kelio,
 Jisai pasiėmė palydovą gerą.

Priešėjusrie darų rusiškai kalbėjo,
 O jo palydovas per tvorą daukėjo.
 "Ildesys už darų labai smarkus buvo,
 Broliai pagalvojo, kad tai ne lietaviai."

Iš miego pabudę jamni partizanai,
 Galvojo, kad supa juos jau garnizonas.
 "Jug sparnas įgiję, per langus išsoko,
 Ir lauke mašinkes į daris atsuko,

laukdami iš rusų jie pirmųjų šūvių,
 Bet čia pasirodė, kad brolis lietavie.
 Su džiaugsmu ir juoku į kambarį grįžo,
 Tik išdaužtas langas ženklia pasiliko.

.....

Nors daugel barti gavo kavalierius,
 Bet iš viso to daug juoko turėjom.

PARTIZANUI

Kai mėnulis šviesa sidabrinė,
 Švelnisi liejos ant pievų, laukų,
 Išėjai ginti savo tėvynę
 Ir ošimą žaliųjų miškų.

Išėjai ginti tėviškos žemę,
 Ir ieškoti pasaulyj tiesos,
 Apšviesti, kar yra aptemę,
 Nuo Kremliaus valdovo "šviesos".

Bus sunka tau, drąsus partizane,
 Rasti tiesą pasaulyj piktam,
 Gal būt, teks plačiame okeane
 Žūt, kaip laivai audrų sudaužtam.

Mėnesienoj norėčiau naklystė
 Tais takais, kuriais tu naklydai,
 Ir mažyte gėlele pražyšti,
 Kai jau vysta daržely žiedai.

Ir žydėti, šypsotis prie kelio
 Tau, kai eisi nuvargęs taku.
 Gal pašvelgsi į mažą gėlelę,
 Tau keliauti nebus taip sunku.

Gal, pamatęs gėlytę prie tako,
 Prisiminsi darželį namuos,
 Prisiminsi tu švilgenį mergelės,
 Gaillią raudą senutės namuos.

Tad papuošk, partizane, krūtinę
 Tu mažyte gėlyte raudona,
 Ir jei žūsi, ginamas tėvynę,
 Ji šaltą lavoną dabins.

N A K V I N I N K A I

Ko taip balsiai nusiminę žiūrit į mus,
Gal dar pirmą kartą matot tokias svečias.
Nebūkit nusiminę, jei lenko jas miškiniai,
Jie gerbia jas.

Šeimininke, čiupki lazda, tyldyk šanis,
Vesk į daržinę ar tvartą ir ten prižišk.
Kad niekas nežinotų ir šonyse kad nelotų,
Tada tvarka.

Šeimininke, kelkis greitai, langus uždenk,
Nors kainynai ir neblogi, reikia jų vengt,
O šviesą kai uždegsi, pašinus net nastebsi,
Ir bus ramu.

Gal atrasite kainynų, gal giminių,
O jei ne, galėsit spręsti iš mūsų veidų,
Nes esame plėšikai, bet žmonės katalikai,
Tokia, kaip jūs.

Ko atėjom, ką sakysim, galit nąjaust,
Jei kas prašom nakvynės, reikia priglaust.
Kur gultis patys rasim, nereikia mums matra-
tikiai šlaudų. /cy,

Filnai tikim šeimininkės duomenam,
Ji paprataei vaišinti svetelius.
Paltelės plaštakinės, dešrelės pasmetri-
Filnai gams. /nės

Nedažnai jak atsilauko tokie svečiai,
Tie, kurie atneš jums laisvą savo pečiai.
Tač, mieli šeimininkai, priimkite kaip tin-
Frašome jas. /ka,

I K O V A

Nors vėtros ūžia aplie mus,
 Drąsa mūs neprailis,
 Nors daugel mee kantėsim,
 Tėvynė laisva bus.

Nebaisios yr mums audros,
 Mes narsūs sūnūs Lietuvos,
 Laikykimės tvirtai,
 Vienybė ir drąsa.

Taata, šalis ir kalba mūs,
 Per amžius laisva bus.
 Tegal ainiai nekėikia mus,
 Kai kaulai šomėj pūs.

Drąsa, vienybė ir narsumas
 Tėvynės priešą greit išstums,
 Tik reikia drąsiai stot,
 Dėl Lietuvos kovot.

Pirayn, pirayn, drąslau, broliai,
 Tėvynės einam gint.
 Užkėlusius bočių kapas,
 Iš naujo reik pramint.

Dėl laisvės norim mee mirti,
 Nenorim priespaudoj likti,
 Už ginklo, lietuviai,
 Jau blaivosi rytai.

LAISVĒS KOVOŠOJUI

O jūs pūkštelīai, šialbuonēliai,
 Ko šialbate jūs taip linksmāi?
 Nejaugi jaučiāte, kā vāliāi
 Galēsime gyvent laisvai?

Dabar taip liūdna, āisnos juodoš,
 Nors jau pavasaris pas mus.
 Seni tēvelīai be pagados,
 Žuvo jų mylimas sūnas.

Jis žuvo, gindamas Tēvynę,
 Nuo bolševikų raudonų.
 Nors jis mylėjo ją ir grynę,
 Nesulaukė šviesių dienų.

Nejau Tēvynė mylimoji
 Nesulaukė laisvų dienų?
 Bet šį matau jau laisvą naują
 Ir patikti jos einu.

Eina išties jai savo ranką,
 Padėt, kiek mano jėgos leis.
 Ilgėtis laisvės neužtenka, -
 Veltui jos niekas neatneš.

J A U Š E Š I M E T A I

Jau šeši metal, kai vergaujam
 Ir končiam priešo šisurumas,
 Dabar, kai rusai šis pasaulij,
 Ir šiemens gerus laikus.

Apgailestaujam prielaimę
 Trišpalvę, Vytį ir šonklus,
 Didingą kalną Gedimino
 Į laisvę vedant lietavias.

Neturim tankų mes galingų,
 Patrenkų, toli šaudančių,
 Tėvynės meilę tik ugningą
 Ir automatą ant pečių.

Pasaalis viską aiškiai mato
 Ir iškadyti mūs meduos,
 Atomas ir mūs automatas
 Romina nuo šemės nušluos.

Verkia strigukai jau iš baimės,
 Tautos maldauja dovanot.
 Upeliai ašarų ir kraujo
 Išdevikas ima kamuot.

Brolis pamynote po kojų,
 Žydų ir Stalino vergai,
 Dar pamatysite jūs rojų,
 Kai slėgs visus šalti kapai.

Už tai, kad negerbėt trispalvės,
 Ir Vytį mynėt į purvas,
 Už tai, kad šaudėt partizanus,
 Vieni atracite kapas.

Trispalvė - mūsų tautos šviesybė,
 Jau greit padangės plėvesuos,
 Tik biauri rusų penkiakampė
 Stribakams ant kapo kapsos.

Ant partizano brangaus kapo
 Kėbės vainikai ir Vytis,
 Skambės per amžius padavimai,
 Kad dėl Tėvynės žova jis.

Dabar mums puošia kalnę ranką
 Trispalvė, Kryžius ir Vytis,
 Tik dar greičiau suspauskim ginklą,
 Ir greitai laisvę gaušim mes.

NELIŪDĖKI, MOTINĖLE

Pamiškiais, palaukiais
 Žengia būrys.
 Eileno ginklai, drąsūs veidai
 Ir tyra, lietaviška širdis.

Lietaus jų veidai nuprausti,
 Saulės švelniai išbačiuoti,
 Žengia drąsiai jie pirmyn,
 Be baimės švelgia ateitin.

Neliūdėki, motinėle,
 Greitai jau laisvė našvis,
 Grišiu es į tėviškėlę,
 Išbačiuosiu tavo akis.

Pamiškiais, palaukiais,
 Žengia būrys.
 Eileno ginklai, drąsūs veidai
 Ir tyra, lietaviška širdis.

TEN, KUR DUBYSOS VILNYS BANGUOJA

Ten, kur Dubysos vilnys banguoja,
 Pakrantėse ošia žali miškai,
 Kur gelsvas smėlio kelias vingiuoja,
 Bina ten brolių būrių būriai.

Tenai tėvelio pirkia statyta,
 Motale parymus verpia gijas,
 Tik aš vargdienis likau pamirėtas,
 Kas mano skaudžią dalį supras?

Tenai palangėje rėtos žaliauja,
 Žydi jurginų margi palkai.
 Secutė liūdną dainą dainuoja,-
 Spaudžia Tėvynę sunkūs vargai.

Tenai prie vartų kryžius parymas
 Saugoja kelią dienas, naktis.
 Mergaitė liūdi tenai atklydas,
 Mylimo laukia, kada sugrįš.

LIEŠUVOS SAKALAI

Pakylkit, pakylkit į saulę,
 Mieli Lietuvos sakalai.
 Už mylimą vadą,
 Kurs pergalėn veda,
 Pakelkite taures aukštai.

Neleiskit, neleiskit, margi sakalai,
 Jūs kūnams guleti ant gatvės.
 Už šuvanį brolių,
 Už širdį Lietuvos,
 Vadaukit Tėvynę sperčiam.

Atvadaukit jūs tėviškę brangią,
 Vadaukit tėvelių namas.
 Už gimtą namelį
 Ir sesių darželį,
 Jūs maškit žiaurius grobikus.

Tad, mieli, margi sakalai,
 Juk kova jau visai arti.
 Mes gerbsim, mylėsime,
 Ir visur padėsime,
 Neadaukit tik šūti varge.

K A S M U M S D V A R A I

Kas mums dvarai, kas mums rūmai,
Mums gerai gyventi krūmas,
Čia voveraitė, čia kiškutis mažas.

Samonėlių pasiklojį
Prieš saulę šildom kojas,
Atels linkama vasara bus dar link-
/miau.

Mergužėlės eis gurgauti,
Motinėlės grybų rauti,
Bus linkama Lietuvos vaikams.

Bus mėlynių, bus aviečių,
Bus medaus kamanių bičių,
Oi lylia lia lia šalių girelė.

Siemet nactalka paukiai,
Bus pavasariniai dveji,
Du kartą kels iš miego pumpurai.

Vėl dabinsime takus,
Vėl pinsim vainikus,
Vėl siųsim maldą Dievui iš širdies.

O tu šalis gojau mūs,
Paskyrimas koks gražus,
Bekuriant laisvę Lietuvos.

VANAGŲ NAKTIES ŽYGIAI

Ateis tamsi naktuošė,
Mūsų brangi motinė,
Miškan iškoliausim,
Bolševikus piasim.

Jei miliciną sutiko im,
Gyvą jį nebepaliksime,
Kam žmones kankino,
Laimės tenekino.

Gal užsuksim į širdyną,
Į stribitelių būstinę,
Kurioj pardavikai
Valgo duoną dykai.

Už jų kruviną piešinį
Ir už gaudiną jaunimo,
Miškan išlydėsime,
Švinu užmokėsime.

Raušis jie tenstaugina,-
Jie mūs žemę tik smardina,
Mes ir per oblavą
Mūsų nesugavo.

Už išniekintą glėtinę
Ir kankinamą tėvynę,
Mes šventai kariausim,
Kol tik laisvę gausim.

VANAGŲ ŽYGLIAI

Sušaliavo medžių lapai,
 Sodas apdengė šledai,
 Vargo ir kėdžių daug matę
 Miškas renkasi vanagai.
 Ei dum dum, ei da, ei valy valia
 Vasara šalia.

Kas iš armijos paspruko,
 Kam pasibaigė šilumai,
 Ir kėntrybės kam pritrūko,
 Viešas prigludė miškai.
 Ei dum... Skamba jų daina.

Koks gyvenimas po mišką,
 Jūs nežinot visiškai,
 Tik laisvi iš jo sugrižę
 Pasakos jums vanagai.
 Ei dum... Vargo ir daina.

Medžiai šlama, paukščiai čiulba,
 Skamba juokas ir ginklai,
 Bėga dienos neprailgę,
 Baigiasi mūsų vargai.
 Ei dum... Vargo jau gana.

Ir kai laisvėn mes sugrišim,
 Vargo liks tik samnuose,
 Mišką gerbsim ir laukysim,
 Liks dėkinga jam tauta.
 Ei dum... Vargo jau gana.

ESAM PARTIZANAI

Esam partizanai,
Lietavos gynėjai,
Už Tėvynės laisvę
Mes kovot išėjom.

Šautavai iš plieno,
Apsidūtai milinėse,
Kiname vaduoti
Pavergėse Tėvynės.

Balgim mušt kėliną,
Rasas sunaikinti.
Girių tankumynuose
Mūs takai išminti.

Žalios šakos oglių,
Patalpoms mums kioja.
Plaukiam per pusynus
Pėsti, arba jojam.

Už Lietuvos šalį
Dievas mums veda,
Sunaikinti rasus
Savo smūgliais šadam.

Jei Tėvynę myli,
Stok į mūsų būrį,
Kovoje už laisvę
Būt bailia neturi.

Visa, kas išaušo,
Kaip svajonės gyvos,
Laikime mes laisvės
Ankstesnės, vėlyvos.

Esam partizanai,
Lietuvos gynėjai,
Sita savo dainą,
Kovoje rašėję.

Oi neverk, matušėle, kad jaunas sūnus
Eis ginti brangiosios Tėvynės.
Kad pavirtęs, kaip ažuolas girių puikus
Lauks teismo dienos paskutinės.

Maironis

MOTINAI.
BROLIUI.
SESEI.

MOTINAI

Vargeti tu, motute,
 Bausiai Lietuvoje,
 Erišai, kaip pasiate,
 Žudo ir terioja.

Tave daug kankino,
 Daug skriaudų tau darė,
 Rūba kasdieniniu
 Iš namų išvarė.

Vargas tavo veidą
 Rankšlėms išvagojo,
 Girdint šūvių aidą
 Akys tau rasojo.

Neliūdėk, motule,
 Nors tau širdį gelia,
 Neraudok, jei šūsiu
 Skindams laisvei kelia.

Tai auka Tėvynei,
 Kuria tu aukoji,
 Žodžiai paskutiniai
 Jai ir tau, brangioji.

S U D I E

Hihi sveika, mergyte mano,
 Žieduos ramunės laimę burk,
 Man gi likimas partizano,
 Šiandieną čia, o ryt kažkur.

Padauki savo baltą ranką,
 Leiski pažvelgti į akis,
 Ir valandėlę, tą nors menką,
 Like man brangiameia atmintis.

Išsilinksiu aš, kaip koks šošėlis,
 Mane priglaus tamai naktis.
 Ak, kaip norėčiau grįžti vėlei
 Ir grįšiu, jei tik ne mirtis.

Klajosiu tėviškės laukuose,
 Jus drąsiai ginsia kovoje,
 Ir vieną kart gal sužinosi,
 Kod aš jau ties NKVD.

Navilke ten mano rūbą menką,
 Nuas suplyšusias batas,
 Bet negyvam visko užtenka, -
 Gali net valgyt, jei skanus.

Žydės vėl vasaros auksinės,
 Nauji gėlių žiedai subręs,
 Pamirši tą, kurs dėl Tėvynės
 Neteko visko, net savęs.

Bet heliūdėk, nes čia tik šodžiai,
 Jie, kaip mirėšas, gal praeis.
 Grįšiu tada ir lūpos godžiai
 Gers vėl tavęsias vakarais.

KAI TĖVYNĖ MUS ŠAUKS

Myli sakalas nemarią laisvę,
Laisvėj gimęs nelaisvėj neaugę.
Mes jauni gaivalingai išeisim,
Kai tėvynė ir pareigos šauks.

Neuškelti pavasariai vartai
Į mūs vargetenėjų tėviškų grįšt.
Jaučiu - laukiama laisvė jau artė,
Tik daugiau reikia mums pasiryšt.

Širdis merdėja laisvėje gimęs,
Spaudžia priešas šiauriau ją kasdien.
Su Tėvyne sujunkim likimą,
Šaunes dienas supinkim iš vien.

Neolaisva jaunus vis plakti
Kovos ryšta ir laisvės taktu.
Mes nuveiksim šią kruviną naktį,
Skelbiam tai karštų širdžių aktu.

Myli sakalas amžiną laisvę,
Ankštam arve nurinti negal.
Gimtą šemę, nors krauja aplaistę,
Išvaduosim, jaunystė daug gal.

BE LAISVĖS VYSTA PUKIOS GĖLĖS

Naktis tyli, žieduose rasos mirga,
 Remumą neša mieganti ganta,
 O tėviškės laukuose skauemas sklinda:
 Pasvergtą rasų kenčia Lietuva.

Be laisvės vysta puikios, gražios gėlės,
 Be laisvės miršta sakalės narsūs,
 O apiplėšta brangioji Tėvyne
 Kančkinasi be laisvės ir dainos.

Daug kartų gėso skaisčioji saulutė
 Sidabro juostoje mėlyvų ežerų,
 Palikdama Tėvynei ašaras ir skausmą
 Paniekintų Tau mylinčių širdžių.

Jau dunda žemė, aušta laisvės rytas,
 Kapuose bunda protėvių dvasia.
 Ir greit tu, Lietuva, laisvę išvysi,
 Skambės čia juokas ir laisva daina.

PARTIZANO MOTINAI

Keli pavasariai nejučiom praėjo,
 Daug jau ko praėjo ir dar kiek praeis.
 Tiktai neišpastė močiai laiko vėjai
 Vieno atminimo su širdies skausmais.

Neišpastė vėjai, neišlijo lietūs,
 Šitas atminimas neis jai nuo širdies.
 Šis prisiminimas, kašaron aplietas,
 Iki juodo karsto ją lydės, lydės...

Ji tarėjo sūnų, tiktai vieną sūnų,
 Bet jo nebeturi... Kur šiandieną jis?
 Ar, jis gynė laisvę, naršus partizanas,
 Savo močios kiemen niekad nebegrįš.

Ir saulėtai gąstant už žaliųjų girių,
 Kai žemę apleidžia rausvi spinduliai,
 Vakarinei maldai kai žemė nutyla,
 Nersudok, motule, sūnus nepareis.

Jis ramiai sau ilsis prie svyraklio
 Jis laimingas miega kabo gilumoj, /beržo,
 Jo naršus ryštas už Tėvynės laisvę
 Stiprias mūsų duosią žiaurioje kovoje.

Neliūdėk, motule, netekus sūnelio,
 Laisvės idealas ginamas kraujais.
 Daug jaunų gyvybių aukaran padėta,
 Kad šalis vėl žengtų laisvažės keliais.

S U D I E, M O T U L E

Sudie, motale, tu brangioji,
 Sudie, motale, amžinai...
 Gal būt, negrįšiu aš pas tave,
 Nei tu, nei aš to - nežinau.

O jeiga šūsiu tarpe brolių,
 Tarp partizanų mišinių,
 Tai tu, motale, negirdėsi
 Iš mano lūpų jau dainų.

O jeiga šūsiu prie upelio,
 Kur bangos dainas tau dainuos,
 Ir beržas, verkdamas kas rytas
 Paguodos šodžius tau kartos.

O kai ateis pavasarėlis,
 Raiba gegutė užkukuos,
 Žinok, motale, kad aš žuvs
 Lietavos ošlančiams miškuos.

Kai mano kraujas laistys gatvę,
 Tai tu, motale, neraudok,
 Žinok, kad kraujas yr pralietas
 Už brangią laisvę Lietavos.

O kai galėsiu aš ant gatvės,
 Ant daugel, daugel pajuokos,
 Jeiga galėsiu tu sūnelio,
 Vienas Dievalis tik paguos.

O jeigu grįšiu neprašęs,
 Baimėjęs kovą, su daina,
 Tada, motale, vėl dainuosiu,
 Nes vėl bus laisva Lietuva.

M A N Ę S N E L A U K I

Sugrīšk, pavasari vienplauki,
Dainuok šalelēj putiņū.
Jaudoj nakty manęs nelauki,
Aš gint tēvynę išeina.

Skambēk, kai vyšnkos dziedas kelsis,
Pabudēs saulēs spinduliais,
Sirdin kai laisvės aidas belsis,
Žygiuojant karžygių keliais.

Beržų šakelēm apšakalšes,
Pakvepink šomę vien dziedais,
Sakviesk dienas, naktis į vaišes,
Kaip būdavo pas mus kadais.

Ir ant šakos, ir ant šiedelio,
Skambēk viršūnēsė klevū.
Akiš išgriaužē dulkēs kelio,
Beišēkant jiems dienų šviesiū.

Ateik į sielą nors valandēlē,
Ateik pas partizanų tu,
Ir brangiā laisvę tēviškōlei
Atneški su dziedais karta.

O jei negrišia laisvės rytā
Iš vētros, iš didžios kovos,
Mano mergelē, raski kitā,
Dar bus sūnų šalies laisvos.

Gražink piliakalniams lakštutę,
Gegutē kai sēdē kukuos,
Paguos mergelę ir močiutę,
Kad jos neverktų ten laukuos.

KUČIŲ VAKARĄ

Neliūdėk, motale, kad per šventas kūčias
 Sienet mano vieta pasiliks taščia,
 Ir iš tavo rankų nebelaus plotkatės
 Ties, kur laušė pernai ir dar buvo čia.

Sienet mano vietoj dėki eglės šaką,
 Iš to pat eglyno, kur pernai buvau,
 Ir uždek mažytę kūčių stalo švakę,
 Tu taip padarysi, aš tikrai žinau.

Aš žinau, motute, poterius kalbėsi
 Eric apkrauto stalo, su visa šeima.
 Mane prisiminus tyliai paliūdėsi,
 Per raukšlėtą veidą riedės ašara.

Neliūdėk, motute, nes ašai ne vienas
 Palikau tėvynę ir gintus namus,
 Ir daugiau nevalgė šitos vakarienės
 Ne tikrai tėvynėj, bet dar ir pas mus.

Kai žaliuos eglutė ir degs kūčių švakė
 Kitą metą, būsia su tavim kartu.
 Vėl plotkatę lausia iš tavo rankatės,
 Ašarą nabraukia balta raukšluošėiu.

SUDIS, TĒVIŠKA

Balgiasi kova šisaurioji
 Kraujo sakosē.
 Lūpos mirštančio kartojo:
 -Sudie, Tēviške.

Sudie, tēti, motinēle,
 Sudie, sesele,
 Sudie, mylima mergele,
 Jau negrišia, ne.

Jūs mus laidot negalēsīt,
 Vien tik širdys verkt galēs,
 Iēniekinti mūsu kūnai
 Gatvēse galēs.

Mūs palaidos mūsu priēšai
 Tamsiome naktimis,
 Uēšels uēšakētas kapas
 Dagiais Bolēmis.

Nēra kam supilti kapas,
 Tverti tvoreles,
 Nēr kam kryšiu pastatyti,
 Sodint gēleles.

Sese, pink vainika šaliā,
 Atnešk paslapčia.
 Broli, juoda medžio kryšiu
 Pastatyk nakčia.

Jūs, draugai, kovokit liķē,
Vykit plēšikas,
Kada bus laisva Tēvynē
Ir mans laisvīaš bus.

Kada plēvesuos trišpalvē,
Bokštuos Lietuvos,
Ir linksmāi dainuos sesutēs
Laisvēs dainēles.

Ž I B U T Ė

Pratydo žibutė prie beržo
 Ir skleidžia melevas šiedelius.
 Ko veria lietavis nežino,
 Kai alegia vargelis sunkus.

Išveš gal tėvelį, mamytę,
 Gal brolių ir sesę išveš...
 Bet sūnas, naras partizanas,
 Kovos už laisvę šalies.

Užtrauks jam dainelę lakštutė,
 Danguje aušrinė spindės.
 Už Lietuvos žemę motutę
 Jis laisvės sargyboj budės.

Prasidės jak laikai ašaroti,
 Nušvie ir mums laisvės diena.
 Neverki, motut, neraudoki,
 Jei sūnai nusviro galva.

Sagus dar trimitas mums laisvės,
 Už laisvę bus žiauri kova,
 Sugriš, gal, tėvelis, mamytė,
 Ir vėl bus laisva Lietuva.

NETOLIMA DIENA

Jau pavasaris Tėvynę mūs lenko,
 Už kalnų perkūnai tuoj prabilo,
 Jau gėlytėm kalšos šalios lankos,
 Kada Lietuva iš priespaudos pakils?

Mums tvanku. Ir oro ilgis plaučiai,
 Širdys ilgisi gyvenimo gražaus.
 Aš jaučiu, visa šalis mūs jaučia,
 Kad plėšikai neilgai čia bus.

Už kalnų jau laisvės saulė teša,
 Pergalę dainuoja vyturiai.
 Mūsų širdys kovos griauenu plaka,
 Mes - jaunos šalies jauni kariai.

Kai sugriaus pavasario perkūnai,
 Mes pakilvim priespaudą namest.
 /Kilmės sūkiai visad įsikūnija/
 Rūšios dienos priešui bus taomet.

Nuaities per žemę mūsų voros,
 Ir kulkosvaidžiai grąšinanai kalbės,
 Mes išvysim raudonąjį vorą
 Iš tėvų sodyby, iš glautos šalies.

IŠ LŪPŲ LIEJOSI MALDA

Pilkoji girios lakštingalėle,
 Anksti rytą pačiulbėk,
 Nuskridus į gintąjį namelį
 Sengalvėlę motiną paguosk.

Ten susimąstęs senas smūtkelis,
 Tarp liepų sename sode,
 Matė, kaip slinko mažytis būrelis,
 Su kovos ryžtu ir dvaria.

O tu lydėjai juosius žvilgsniu,
 Iš lūpų liejosi malda,
 Kai sutemoj nutilo žingsniai,
 Skendai svajonėj vieniša.

Pilkoji girios lakštingalėle,
 Anksti rytelį pačiulbėk,
 Nuskridus į gintąjį namelį,
 Motalę sielvarte paguosk.

NEVERK, SESUTE, PRIE BROLIO KAPO

Neverk, sesute, prie brolio kapo,
 Netemdyk ašaroms melsvas akis.
 Jaunas brolelis už laisvą kritęs,
 Kraują praliejo už Lietuvą jis.

Glausi prie grūtinės melsvą lino žiedą
 Ir ta dar tikėsi, kad jįsai sugriš.
 Nors per skaisčių veidą ašarėlės rieda,
 Laisvės ilgesyje nerimsta širdis.

Vakarais vėlyvais jam čiulbės lakštutė,
 Ankstų rytmetėlį gegė užkukoos.
 Prie vienišo kapo neraudok, sesute,
 Jo dvasia ir ryštas mums kelią kovos.

Jo širdyje degė raudoniešiams kerštas,
 Tėviškėlės kančią jam palikt sunku.
 Vieną rytmetėlį, jis kalkos pervertas,
 Tarė: "Už Tėvynės laisvą aš miršta".

ŽINAN GERAI, PAVASARI

Žinau gerai, pavasari,
Čerčilis ginklas kala,
O Gromiko ten Niujorke
Iš pakčio rausta, bala.

Žinok gerai, pavasari,
Vėl bus laisva Tėvynė,
Kris sąjstatams ant gatvės
Atominiai kiaušiniai.

Ak, mylimas pavasari,
Tu vėl sugrįši drąsiai,
Bet, mylimas pavasari,
Gal manęs nebesaki.

Kai priešas žengs į tėvišką,
Aš diemėžį šydėsiu,
Kai priešas naikins tėvišką,
Jį ginklu palydėsiu.

O jauna žėra kovoje,
Krauja žemę apšalstys,
Ak, mylimoji, niekada
Prie kapo nebeverski.

Motulė ašarų velies
Ant kapo saumoto,
Sesutės nerodins gėlių,
Saulutė vėla šyposie.

Ant manų kapo aug tada,
Melsvos miško šibutės,
Ir tylią naktį kai kada
Žrūnuos kukuos gegutė.

M E R G E L E I

Neliūdėk, brangioji, prie kienelių vartų,
 Nerymok, neverki tą savo dalios.
 Priešą nugalėjęs jis sugriž vėl karba,
 Džiaugaitės jūs laisve tėvyne brangios.

Baisu rytą priešas geležia ir plienu
 Laiko dar užgrobes mūs lygias laikus.
 Dėl dalios savonios visi iki vieno
 Jie tenai dar grunsis, kol pergale bus.

Ne vienas pavirs jų prie dulkėto kelio,
 Jų dvasios sparautos čia pas mus atakris,
 Muramin, pagaus jos nelaimingą dalį
 Toms, kurių svajonės, laisvė jau negriš.

Nerymok, brangioji, nešveiki šį rytus,
 Šeron netendyk nelavųjų akių.
 Čia nė vienas brolis už rytojų krinta,
 Čia brangioji laisvė perkama krauju.

Naukaidrės padangė, nutilo šūvių trenksmas,
 Nuskritusis tėvyne laisvo sušlamos,
 Laisvę jis pamešęs griš pas tave links-
 Džiaugaitės jūs kaimo tėviškės bran-
 /gios.

O jolga ir šūty lygiai įpasėjus,
 Neliūdėk, neverki, dvasioj būk rami.
 Žuvusių už laisvę, už kilnias idėjas
 Dvasia lieka amžiams gyva, nemari.

ARITAI SYTA KBAIDA

Aš užsagau pas tėvelį,
Kaip bijūnelis daržely,
Aš buvau jauniausias,
Visą myliamiausias.

Sode apelis taksėjo,
Ievoj lakštutė šialbėjo,
Man tiktai klausytis,
Kasakų masytės.

Kai užplūdo rusai bali,
Likau vienas pas tėvelį,
Kada jau išvijo,
Dienos man atgijo.

Merkės suka sunkai tyti,
Možinau, kar jės šviesyti,
Už tikstančio puse,
Šamiai nesuši.

Bet naskriejo laimė paukščiui,
Jau visas prasagau sukščiui.
Vėl nauja gsdynė,
Didelė Tėvynė.

Broliai! Ruošij vargsta,
Tėveliai abu jau karsta,
Likau be globėjų
Aš pagairėj būju.

Kar praleidau metų dalį
 Nė neklausk, brangus broleli,
 Niekam nesigirsiu,
 Gal ir pats užmiršiu,

Kad būvau naklimpęs raistuos,
 Ar tylašakius nosiūvaistęs.
 Nebraugi Tėvynė,
 Stribukų širšyne.

Kad galėčiau atpirkt klaidą,
 Ar užgydyt sieloj žaidą,
 Verkčiau, kaip mergaitė,
 Išties sąvaitę.

Dookite į rankas kardą,
 Aš nuplansiu savo vardą,
 Taip Dievalis lėmė,
 Nuplaut juodą dėmę.

Jeigu šūčiau, negailėkit
 Ir prie kapo neminėkit
 Klaidas jauno vaiko -
 Supratau jau laiką.

G A I Ļ A

Gaila man gintinās,
 Gaila man namā,
 Gaila man tēveliņ,
 Gaila ir draugu.
 Aš dabar vaiksītoju,
 Po plašās laukās,
 Aš dabar rakvoju
 Po šalīs miškas.

Negaila lankyti
 Aš savu namā,
 Negaila naciņi
 Pat savu draugu.
 Negaila matyti
 Gintinās kraucīs,
 Negaila lankyti
 Tētis nē mamos.

Joiga kokai šnīpas
 Tai sušīnotu,
 Tuoj viens namišķis
 Strībai areštūotu.
 Aš dabar gyvenu
 Šalījam miške,
 Aš dabar kovoju
 Vien uz Tēvišķe.

ERUVINAJAM SLIBINUI

Kruvinas slibinas slenka,
 Šliaužia metais, laukais.
 Liejas kraujas už laisvę,
 Pavergtųjų žmonų.

Saulė ta Lenino-Stalino
 Užtendo žmonijai akis.
 Raudonieji būd liai apkalina
 Laisvės trokštančias juodžiausias
 /rūsy.

Ir lietava pavirto
 Kapais, kalėjimais.
 Tegul Stalino tamsai skalina
 Apie savo "kultūros" klestėjimą.

Gintoji žemė glaudžia
 Sušaudytas veikus,
 Ir dainos liūdnes, skaudžias,
 Nuaidi per laukus.

S A P N A S

Toj mažytėj bakūžolėj
Gražus vakaras dienos,
O mėnuelis toke naliūdęs
Leidžia spindulius šviesos.

Vieną naktį, gražią naktį,
Gilia miegi ašnigau.
Salų sapną besapnuojant
Balėvą tėvišką mašiau.

Rodos, šyūl paikios gėles
Ir pakuteliai šialb linksmi,
O tarp jų mano mergelė
Vaisio ir dainuoj liūdnei.

Fučia šiearys, blaško dalkes,
Virko kvėpiandias gėles.
Girdžia šingnius motinėls,
Lyg atelna pas mane.

Stevi sena motinėle.
Žiūri į mano akis,
Mato mana dar jaunati,
Oi, kaip skanda jai širdis.

Neliūdėk, sena motule,
Skusmas nieko nepadės.
Tavo sūnus-partizanas,
Tavo sūnus-lietavis.

Kas ten toli sudandėjo,
Tai tenai mūsų priešai.
Ir nabasti man reikėjo,
Oi, kur dingo tie sapnai.

Vieną naktį, gražią naktį,
Tamsioj naktį aš žuvau,
Bet prieš tai savo Tėvynę
Labai gražią aš mačiau.

Skamba sankūs šovinynai,
Tyliai kalbasi draugai.
Kad žinotų motinėle,
Verktų, verktų mažiniai.

LAIŠVEI SVINTANT

Plieninės kregždės raižo orą,
Laisvės ženklai ant jų sparnų.
Sukilkit, nauji savanoriai,
Naujų atkeršyti ekviraadų.

Drąsiai Europa pasikėlė,
Savanorių pilni miškai,
Prieš azijatiškąjį rojų
Drąsoliai slepiasi tenai.

Kalbėjo man, kad neša laisvę
Ir atėitį naujų laikų,
O mūsų kraštą nateriojo,
Prigirdė sąžalom, krauju.

Į rytus traukia ešalonai,
Su smėlia taatos skriauda.
Bus vasara, šydės vėl kloniai,
Bet ar sugrįš jie nors kada.

Išauš vėl dienos, laisvės karo
Narsieji regias vakarai.
Našluos raudoną tautų marą
Visiems laikams, našluos tikrai.

Jėgas sąjungs jie su Europa,
Vienos idėjos vedant,
Už tas laisdas, ką šiandien sops
Elcine, kerėtą nešdami.

Pilių dar niekas nepristatė
Miršam lavonų svetimų.
Lietuviai, laisvę tik mes patys
Sava atpirksime krauju.

Šei, laisvei grįžtant, nesugrįšim,
Neš paukščiai šemę ant sparnų,
Tada, nesutės, mūsų kryžiams
Pinkit vainikas iš žiedų.

N E V E R K, M O T U L Ē

Verkia Lietavos ģemele ļauda,
Kad ģūsta jos geriausī sūnīs,
Perraudonuosius tējūnas,
Visa senų tėvų paguoda.

Ramus saulēleidis be vējo,
Liepenoja saulē ešere,
Motulē verkia vakare,
Sūnus Tėvynēs gint išējo.

Ir nebegriš jis į namas,
Jo kapas ten kažkur prie kelio,
Prie liūdno, vienišo berželio,
Gintoj ģemeleĳ ilais ramus.

Never, sena motul, ties langu,
Sūnelis tavo neatous,
Bet greit laisva Tėvynē bus,
Nes pasukoĳai, kas tau brangu.

Padėĳęs galvą už Tėvynę
Paliko pavyzdį kitiems,
Nepasiduoĳ priešams piktiems,
Į laisvę jis kelius praskynė.

Dar daug liepenos saulēleidių auk-
Daug kartų saulē Nemane pakęs, /cinių,
O partizanai kovą tęs,
Žuvusių brolių už Tėvynę.

Ir narsūs vyrai partizanai
Savo Tėvynę atvadaos,
Ji vėl laisva pakęs šiedaos,
Lietava, Tėviškėlėn mano.

P A U L Ē I

Esi drāsi ta, lyg kalnu erelis,
 Mirkma, lyg peteliškē puevų šydinčių,
 Eini ir neklumpi, nors erškėčiuotas ke-
 Nebodama nei vargo, nei kančių. /lis,

Ta dėl Tėvynės daug pasidarbavas,
 Dėl Josios laisvės nelaisvėn patekai.
 Už laisvą tėviškės rytojų
 Namų ir laisvės netekai.

Buvai drāsi ta net tada, kai atvažiavo
 Suareštuot tave žisurių stribų būrys,
 Tik naliūdai, kad reikė paliktį gintinę sa-
 Gal paskutinį kartą užverdama duris. /vo,

Be tavęs liko taščiū visam kaime,
 Niekar linkemačio juoko negirdėti.
 Bet vis tave lydėjo laimė,
 Kad neilgai teko kalėjime sėdėti.

Tą rytą, kai iš milicijos pabėgai
 Drāsi, vienplaukė ir basa,
 Saalutė perlais barstė sniegą
 Ir juokėsi gasta visa.

Tą dieną meiliai juokėsi sniegi
 Iš skaisčiai mėlyno dangaus,
 Lyg ir žinodama, kad Paulę
 Nė šimtas rusų nesugaus.

Nors be namų daug vargo teko patirti
 Ir be laisvės gyventi bus sunku,
 Bet po vargų visada laimė skirta,
 Apvainikuota garbės vainiku.

N E L I Ū D Ū K I T

Šiauras priešas mūs Tėvynę engia,
 Josios laisvę nori panaikint,
 Bet į kovą partizanai žengia,
 Nagalėti, ar garbingai mirt.

Mūsų kelias - partizanų kelias,
 Mūsų tikslas - laisva Lietuva,
 Drąsiai žengiam savo bočių pėdom,
 Kuriam lenkias ožanai ir Markva.

Kai po žygio išsimės prie laužo,
 Ten nuaidi ilgėnio daina,
 Kai užmiegam, mums pasivaidena
 Brangios laisvės švelni žypsena.

Mūsų būrio vyrai nelūtišę,
 Drąsiai sugeba priešui įkirst.
 Jei kas žūtų, esam pasiryšę
 Priešui keršto niekad neužmiršt.

Neverk, motate, miela mergašėle,
 Kovoje šavasio sūnaus.
 Heliūski, broli, miela seserėle,
 Tėvynei laisvė jau greitai išaušt

BOLŠEVIKMETIS LIETUVOJE

Susiraižę, susipynę
Reikalai mūsų Tėvynės,
Daug, vai daug balsių dalykų
Bolševikai mums paliko.

Ugnimi, kardū ir smarta
Grėbė rusai mūsų turtą,
Namai, fabrikas, kaip savo
Jie nacionalizavo.

Steigdami čia savo rojų,
Viešą vertę aukštyn kojom,
Viešą per metus išardė,
Saudė, masė, trėmė, tardė.

Stalino saulės pavėsy
Greit gal likti tik griuvėsiai.
Lietuviai net nesapnavo,
Ką jiems Kremlius nuplanavo.

Tik pakližės esanotos
Liko dar nesulažotos,
Jau nuo pat žilos senovės
Nesugriauamos tvirtovės.

Jos išaugos lietavybę,
Krašto meilę ir tvirtybę,
Tik nebūkim nusiminę,
Neprašūs mūsų Tėvynės.

LIK SVEIKA, MERGELE

O tai baisus laikas, tai atėjo dienos,
Kad nėra ramios širdelės nė vienos.

Ak, Dievuli brangus, ar tai Tu tai leidai,
Ašaroms nedžiūti motinėlės veide.

Jog pavasarėlis toksai gražus laikas,
O kiek daugel žudo rusų oro tvaikas.

Sūviai suskambėjo, lik sveika, mergele,
Mane sužavėjo šilumos pušelės.

Miške tarp šakų strakai voveraitė,
O daržely verkia naliūduo mergaitė.

Sit neverk, mergyte, sugrįš tau bernaitis,
Ka i Gedimino kalne plėvesuos vėl Vytis.

O tai laimė bus, verksime iš džiaugsmo,
Laimės apšvaiginti nestaminsim skausmo.

Tēvyne Lietuva, kaip sveikata Tu brangi,
Įvertinom Tave tik svetimoj padangėj Ta-
(Vėš netekę.

Ad. Mickevičius

KALINIAMS
IR
TREMČIAMS

KALINIO DALUŽĖ

Rudens vėjas ūžia, rauda už langų,
 Man krūtinėj ilga, liūdna, nerama.
 Skruostaš nusirieda ašara viena,
 O širdis vaitoja laisvės aikana.

Pabunda iš miego, praveria akis,
 Girdie cargo šingsniai, raktų žvangesys.
 Juk nežino niekas, kiek tu čia kenti,
 Kalinio dalužė vai sunki, sunki.

Lyg pakąstas žiedas rudenio šalny,
 Ilgieį jaunystė laisvės ir dainų.
 Ir tyli paguoda atskrenda tada,
 Kai ramina širdį alpstanti malda.

Nerandok prie groty, motute seba,
 Ašarėles lieti tau šiandien gana.
 Gal prabėgs pro šalį daug dienelių, daug,
 Vis tik aš sugrįšiu, tu tikėk ir lauk.

Sibiras, Altajus - tolima šalis,
 Man krūtinę slegia skausmas, ilgėsys.
 Kelelia sugrįšiu, laistyta krauju,
 Tave ir Tėvynę taip karštai myliu.

Dievas neapleidžia smilgos palaužtos,
 Nei bedalio paukščio, ištikto audros.
 Neapleis ir mūsų tėviškės brangios,
 Čia Marijos šėmė ir vaikai mes jos.

SIBIRAN ISTREMPLESINIAMS

Kartais ir saulė beveik nešviečia,
 Kai tirštas rūkas jos veidą dengia,
 Bet ji perkūnas kai pasikviečia,
 Didžiausias audras įveikt įstengia.

Ir medis, mėmėn lapus nametęs,
 Stovi, lyg būtų visai negyvas,
 Bet jauną vaisą mėmės pamatęs
 Ir vėl išleidžia žaliuosias syvas.

O tavo sieloj jei giasta minučių,
 Kai jos verpetak nurimt negali,
 Tada leisk protui be jokių kliūčių
 Perkelti širdį į bočių šalį.

Ten Margių kaulais žemė naklota,
 Dažnai jie keliak tėvynės ginti,
 Ten tiek daug kraujo yra išlieta,
 Kad nieks jos laisvės negal atinti.

Ten Nemunėlis banguoja, teka,
 Baltijon neša jis mūsų skundą,
 Krantai Dabycos taip aiškiai šneka,
 Kad jau tėvynė laisva pabunda.

A M Ū I N Ą A T I L S Ĳ

Daug brolių šuko nuo tėvynės toli
 Uralo ir Sibiro tundros',
 Kadangi Tu, Viešpatie, daug gali,
 Širdy malda tyra pabunda:
 Suteik jiems, o Viešpatie, amžiną atilsį.

Kalėjimas daugel pakirto draugų,
 Jų šiandien nė kaulų nerasi.
 Parduolęs ant kelių aš Tave meldžiau:
 Priglausk, jų, Viešpatie, dvasią,
 Suteik jiems, o Viešpatie, amžiną atilsį.

Daug brolių nuo kulnų priešo aršaus
 Parklape ir amžiams neliko,
 Ir jiems laisvės rytas daugiau neišauš.
 Už juos siunčiu atdėsi gilų:
 Suteik jiems, o Viešpatie, amžiną atilsį.

TYLIAI GĖSTA PARAUDUSI SAULĖ

Tyliai gėsta paraudusi saulė,
 Aš pro gintąjį sodžią eina.
 Gal būt, viską pamiršiu pasaulyj,
 Tik tavęs aš pamirėti negalia.

Liūdna grįžus į gintąjį sodžią,
 Matos krūvos tiktai pelomų.
 Liūdnas vaizdas širdies nepaguodžia,
 Daugel ašarų krinta gailių.

Susimąstęs ir klevas senelis,
 Daugel matė sunkių valandų.
 Matė vežant į Sibirą brolius,
 Matė sidžius, jis pilnas gaisrų.

Saltona tiktai šnara iš tyko,
 Glosto galvas plikas akmenų.
 Daugel matė kovų ji už laisvę,
 Ir nekartą pasravo krauju.

K A L I N I U I

Tą vakarą sodai raudojo,
 Ir verkė daržely rūta,
 Ir dūzgė lonciūgai ant kojų,
 Verkė mylimoji viena.

Čia vysta jaunystė tarp štangų,
 Sukautyta žūsta už mas.
 Toks našas apkaustytas langas,
 Kaip ilga ir liūdna varguos.

Čia vaikščioja sargas peniūras,
 Jis juodas, tamsus, kaip naktis.
 Mergaitė sukniubo po vartais,
 Jos laukia skaudžioji baltis.

Neverk prie šių vartų plieninių,
 Tie vartai tavęs negirdės,
 Negirdės nė mūrai storieji,
 Nuo verkimo vien širdį skaudės.

Eik tu nuo šių vartų plieninių,
 Eik ten, kur saūra sužibės,
 Kur broliai, išėję į audrą,
 Šriaušmingas dainas uždainuos.

Nors paukščiai patamsiais ir gieda,
 Meloji, neverk, neliūdėk,
 Ir tu taip prieš vargą stovėki,
 Ir tu brolių dainą dainuok.

M Y L I N A J A M

Aš verkiu, kai saulė leidžias už kalnų,
 Aš verkiu, kai naktį skana, tamsu.
 Verkia ir darželio šalies rėtos, rožės,
 Ljūdi ir bijūnas sodo vidury.

Aš priskyniau rožių skaisčiai raudonų,
 Bet tu neateini, širdžiai nerama.
 Jau gal kitą myli, kitą glamonėji,
 O mane našlaitę gal jau palikai.

O ateik, berneli, vakare ar rytą,
 Atrasi daržely beverkiant mane,
 Ir pratarė šodelį, nuraminai mane,
 Be tavęs gyventi man šiaurė kančia.

Aš šią nakt per sapną jau mačiau tave,
 Peršauta krūtine, su šypsenia veide,
 Ir mačiau, kaip sviro baltosios ramanės
 ant mylimo kapo karštygio krūtines.

Nors ramanės baltos, bet šiedai kraujuoti,
 Erimena jo mirtį balsiuos skausmuose,
 Ir girėžia aš šodžias jo karštos maldos,
 Prašančias Mariją broliams palaimos.

LIEPUVŲ KANKINIŲ

Cia smėlio kapelis supiltas
Po beržų svyruoklia sena.
Aš stoviu, galvelę nuleidęs,
Ir praėitį jauną mena.

Cia jaunas kovotojas buvo
Nuo badelių kulų smailių,
Vosrytas ankstyvas prašvito,
Jis tapo užpiltas smėliu.

Stribai jį atvedę pastatė,
Užrišo akis prie duobės,
Ne pirmą kankinį jie matė,
Nuo to jiems širdis nedrebės.

Jie šautuvų vamzdžius atstatė
Ir taiko atydžiai, šaltai,
Bet staiga jaunuolis sušuko:
-Jūs žudot žmones nekaltai.

Žiūrėkit, tėveliai badauja,
O broliai, sesutės, kur jūs?
Kalėjime šūsta, vergauja,
Kas drįst kovot prieš šlibinus.

Ūkistai tuoj klausia vienas kito,
Ką kalba šis jaunas žmogus,
Bet kietos jų širdys, kaip švinas,
Lyg ankstyvo ryto dangas.

Staiga čekistas sašuko:
-Ko stovit, apsnūde žiopliai,
Ar šodžiai šio jauno bandito
Jumis užkerėjo šaltai?

Staiga pasigirdo komanda,
Sušovė tris kartus garsu,
Jaunuolis į daubę įgriuvo,
Jo širdį sagėlė skausmu.

Ir liko kapelis supiltas
Po beržu svyraokliu sena.
Čia daugel kovotojų žuvo,
Aš jų užmirėt negalia.

ŽELMENĖLIO DAINA

Fasėtas dirvoje grūdėlis bajoro,
 Jis augo, klestėjo, šaknelėms kerėjo,
 Ir etiepės saulutėn, linksmatis šaliavo,
 Vėjeliui papūtas praėiviai lingavo.

Bet štai, jo eodybon šaltis atkeliavo,
 Jo rūmą sugriovė, jį patį pagavo.
 Sakaustė šaknis jo ledų grandine,
 Uždengę saulatę ranka šaurine.

O vėjai įsakė užverst jį sniegais,
 Drąskyt želmenėlį lediniais nagais,
 Kad spalva šaliuoja, kur laisvę jo gynė
 Išnyktų, užpūlta giliame pasnyne.

Už ką gi galiūnas ant jojo išėlęs,
 Ne kartą galvojo lieknas želmenėlis,
 Nejaugi mažytė jo būklės vietelė,
 Galėtų užstoti šiam milžinui kelia.

O milžinas mirtį aplinkui tik klojo,
 Kur koją pastatė - gyvybė sustojo,
 Kur ranka paglostė - ten viskas pabalo,
 Kur karda pūnojo - sustingo, sušalo.

Želmenis jau išseko ir viltys, ir jėgos,
 Š šalčio galybė vis plėšias, vis bėga.
 Iš dangaus mėlynės Teisybė žiūrėjo
 Į vargstančią žemę nuo šalčio ir vėjo.

Įsakė saulutei geroji Teisybė
 Lašinti šaltio šisariają galybę.
 Įmigo į šaltio plieninę krūtinę
 Karšti spindulėliai iš dangaus mėlynių.

Pargriavo galiūnas, sutirpo jo jėga,
 Pabudo gyvybė prikelta iš miego,
 Ir vėl sužaliavo lieknas šelmenėlis,
 Jį glostė, globojo saulės spindulėlis.

Už tai, kad jis vargo, daug skausmo patyrė,
 Teisybė jam rūbas aukėlinas paskyrė,
 Jūs papuošė grūdais, ikvėptais gyvybe,
 Kad amžiams nežūtų šelmenio stiprybė.

VĒL SKAMBĒS DAINĀS

Lapas nabarstē kļevai, berželiem,
Daržēly vysta rāta šalia.
Līdznos vaitoja liepos prie kelio,
Senos sodybos sodo gale.

Už aukstē lango smalkas vērdelis
Mašos mergytes metu šēšij.
Šinurēj už grotu toli tēvelis,
Jos garbanēliju ilgis šviesij.

Skusmai motutēs jēgac iššēmē,
Verkdama mojo vašar sudie.
Žiūri, vie žiūri i kryšij kiame,
Ji ir dēdūtis liko nalie.

Ima ent ranku, glaudžia prie lāpu
Vergšē našlaitē, našlaitis jis.
-Neverk, mašyte - skara apsugo,-
Sugriš mamytē, aba sugriš.

Gēlelēs miršta, sašys vēl visos,
Farcis žibutē šalevais keliāis,
Skambēs vēl dainos krantuos Dubysos,
Sugriš mūs laimē su vytariāis.

B E N A M Ų

Ar pakels kas tą baisiąją uždangą,
 Kabančią ant visų mūsų dienų?
 Nors naktis žvaigždžių tūkstančius už-
 Bet naktyje kur dingt be namų? /dega,

Kokia juoda naktis po tą skraistę,
 Dienos toli, toli už kalnų.
 Nei žiedų, nei saulės tam raiste,
 Vien už sielą gaudimas varpų.

Rauda motina kniubus ant žemės,
 Mintimis prie lavono jina.
 Visas tėviškės dangus aptemęs,
 Visos kalvos ir pelkės - kapai.

Ar pakels kas tą baisiąją uždangą,
 Kad saulutė sušviestų skliautuos?
 Kada meilės vardu širdis uždega
 Baltas žiedas ant vyšnios šakos.

KAS LAIME IŠROVĖ?

Vagonai lekia vie į priekį,
Sirdis krūtinėj nerami.
Gal žemės krašto pažiūrėti,
Lietuvos dukra, jau skrendi?

Gal nerami dvasia pamėgo
Pasigrožot šiaurės ganta,
Gal pamatyt ankstyvo sniego?
Bet ko, sesyt, tokia liūdna?

Iš tavo veido dvelkia skausmas,
Akys rasoja, ta verki...
Čia radio groja, mirga džiaugsmas,
Bačiaojas lūpos taip arti.

Bačiaojas, glamoniejas jieji,
Odekolonai plauk kamam.
O buvo juk, ir tu mylėjai,
Kas jus išskyrė, skriaudėlia kas?

Kas laimę su šaknimis išrovė,
Sielvarte paskandino jus,
Sodybas, darželius išgriovė,
Krauja paženklino kelius?

Neliūk ar ašarų nelaiestyk,
Mūs giminė juk patvari.
Varguose, skausme išmėginta,
Lietuva, būk ta nemari.

B Ė G A M E T A I

Bėga metalai vis po metų,
 Vis tolyn, tolyn...
 Mas užgrobę bolševikai
 Dar tebekankin.

Veža šeimąs jie Sibiran,
 Į taigas plačias,
 Kur iš bado daugel mirė
 Po Azijos gelmes.

Tas, kurs laisvę pamylėjo
 Šalėlės gintos,
 Jei tie driskiai tik sušino,
 Tremia tuoj iš Lietuvos.

Veža javus, mišką, pieną,
 Veža net klumpes senas.
 O "tėvelis" išsišiepęs
 Rėkia, kad duoklė maša.

Griauna ūkius ir kultūrą
 Bolševikinė gauja.
 Propogandą visur grūda,
 Kad pas juos viskas laisva.

Dreba Stalins pasišiaušęs,
 Dreba jo sėbrų gauja,
 Kai prieš juos pasaulis šaukia,
 Urzgia raudona meška.

Slenka pavasario dienos,
 Saulė kyla vis aukščiau,
 Gal išvysim laisvės dieną,
 Baigsim kančias pagaliau.

Taigi tiems, kur yra brangus
 Skambus vardas Lietuvos,
 Kelkim ginklus į padangę
 Už šviesų tytojų jos.

S U D I E ...

Vos dviešimt metų turėjo,
Jaunuolis jis buvo grašus,
Žmonelę juodakę turėjo,
Sūnelis dar buvo mažas.

Tai kas, kad jis šeimą mylėjo,
Tai kas, kad nebave vagis,
Kalėjime šiandien jis sėdi,
Rytoj, gal būt, jį nužudys.

Iš ryto, saulei netekėjus,
Žmonės miegojo aplink,
Į kameras sargas įėjo,
-Jau laikas tau eit su manim.

Į mašiną jį pasodino,
Jis galvą nuleido šemai.
Jam rankas kietai surakino
Ir nuvežė kažkur tenai.

Prie miško mašina sustojo,
Sargybiniui liepė išlipt.
Jaunuolis pasitė po kojų
Tą duobę, kur reikė jam gulėt.

Sudie tau, tėveli senasis,
Sudie, motinėle liūdna,
Sudie jums, broliukai ir sesės,
Neverkit, neverkit manęs.

Sudie tau, žmonele mieloji,
Už viską tu man dovanok,
Palieka tėve, mylimoji,
Gyvenk, su likimu kovok.

Palieka tau mažą sūnelį,
Auginki tu jį ir globok,
Negal prisiminti tėvelio,
Erimink jam nors kartą, prašau.

N E G R I Ē T A ...

Francis ir vēl pavasaris kelintas,
 Ir pūkšņiai grīš pas mūs,
 Tiktai negrižta broļiai ģ nams,
 Tik ģiens pavasario saulatē nenušvinta.

Kiek daug vandens ģad nuplaukē ģ Baltiģā,
 Kiek daug gēliu mūs pievose nuvyto,
 Tik lēvēttiesiems laimē nenušvito,
 O taip sunku ģos laukt Sibiro šaltyje.

Daug azijatu priplaukē ģ Lietuvā,
 O mūs tautiečias ģ Sibirā, lāvarē,
 Ar ģ drēgnas kalōjimas ušdarē,
 Kad pasipriešinti ģiens nebegalētums.

Nors kasdien mašēja mūsų skaičias,
 It nuo medžių lapai nuo šalnu pakirsti,
 Bet šuvasių vieton stoja tuoģ kiti,
 Ir ģintoji žemē broļiu krauju dašos.

Daug lietavių kenčia uš mūrinių sienų,
 Vartais gelešianiais laisvę ušrakino,
 Bet ateis ģiens kerštas, te komūna žino,
 Gyvo nepaliksia žemėje nė vieno.

O siurbėles, niekšai, bastūnų gauja
Diplomotų valysų vežikai.
Kai kur kai kas
Net pavardė apsišarvavęs nauja,
Be sąšinės kyšių lupikai.

Maironis

RAUDONIE-
SIEMS

I Š G A M A I

Anksti šalna kiek daug žiedų pakando,
 Vėjelis drąsko nuo liepų lapus.
 Liūdna jaunystė prieglobėčio neranda,
 Kryžių šešėliai papuošė tapus.

Iš pažeisto krūtinės sunkias kraujas,
 Benamio kelias kietas ir sunkus.
 O sutvėrime, šunkeliais keliaujas,
 Atmink, kūrėjas kantrus, bet teisus.

Nenakris veltai nė vienas lašas
 Prakaito švento už laisvą tautos.
 Jaus angelai surinkę saulėn neša,
 Karžygių vardus himnuose kartos.

Nebendais veltai nė vienas žingsnis
 Už krašto laisvą, atgimimą gūs,
 O nelaimingas, kur tada tu dingai,
 Kai suskambės trimitai po laukas.

Regiu, kaip kelksi dieną, kada gimęs,
 Pamėlynavęs veidas koks baisus,
 Ar negeriau, kad būtum tu atminęs,
 Kad ta lietavis, kad vėl laisvė bus.

B O L Š E V I K A M S

Drebėkit visi bolševikai,
 Jums kerštas ateina baisus,
 Nes jūsų planai nepavykę,
 Našlaus jus nuo žemės visus.

Jau kartą tauta jums atleido,
 Tikėjosi, gal protan atves,
 Jūs vėl mėsū drabstėt jos veidą,
 Kamatę barbarų gaujas.

Jūs mūsų šeimas iškanikinot,
 Jei sugriebėt, išvežėt jas,
 Jūs plėšėte dieną vežimais,
 Surinkot net klumpes senas.

Sadeginot mūsų šėdybas,
 Iššadėte tėvus senus,
 Už tai, kad mūsų pasiryžęs,
 Dėl laisvės paliko namus.

Lavonus išniekinę mėtėt
 Po miesto gatves ir griovius,
 Jūs esat velnių išperėti,
 Tęsurit eadistų jausmus.

Kalėjime baisus dvokimas
 Teprimena gyvas kapus,
 Jūs matote tai, bet ar žinot,
 Taip pat uždarysim mes jus.

Žinokit visi bolševikai,
 Jums keršto mūs dar permažai,
 Už tai, ką šioj žemėj atlikot,
 Jūs laukia peklos katilai.

TRIKRANIS TARYBŲ SĄJUNGOS
LIAUDIES HIMNAS

Pavergtųjų respublikų sąjunga ne amžiams,
Tai žino nuskarasios Rusios tauta.
Tarybų sąjunga, prasmeki per žemę
Fabrikas, silpnatė, revolverio valios kurta.

Savo likimą mes keikiame baisųjį kx kxkx
Ir laukiam, ir laukiam kada jis prašys.
Tiek metų jau laukiam, kantrybę praradę,
Išgelbėk, o Viešpatie, savo vaikus.

Per sudrą mes laisvę praradom,
Leninas vienas apgavo vieus,
O Stalinas rusus tik vogt išmokino,
Į skardą, į vergą, į badą jis atvedė mus.

Žudynėms jis ugdo araiją savo,
Nuo kelio jis rengias n šlaoti vieus.
Pasaulio likimą jis nori satrypti,
Žuodyti, kankinti, kaip žudo, kankina ir mus.

Dieve žmonijos, vėl palaimink Rusijos tautą,
Perkūnais natrenki raudonas šašus,
Jau užtenka, jie kraujo prigėrė lig soties,
Nors trampan, nors prieš mirtį išlaisvink
/Ta mus.

Savo likimą mes keikiame baisųjį
Ir laukiam, ir laukiam, kada jis prašys.
Tiek metų jau laukiam, kantrybę praradę,
Išgelbėk, o Viešpatie, savo vaikus.

„T E V E L I U I“

Rusijos plotuos begaliniaose
 Ir stepių dykumoj,
 Užaugo smakas devynagalvis
 Plačių laukų tyloj.
 Užaugo, išbajojo,
 Perėjosi be galo,
 Sarijo, saėdė,
 Kas rados ant jo etalo.

Sarijo rusų liaudį visą
 Ir dar buvo nesotus,
 Ir ėmė tiesti savo tinklą
 Į Pabaltijo plotus.
 Užtiesė jie tinklas,
 Užtiesė apsuėiėiavo,
 Kaip pigiai tos tautos
 Parduos laisvaėę savo.

Bet mūsų liaudis, tai ne rusų,
 Viel apėiginklavo,
 Sadarė būrias partizanų
 Ir miėkan iėkelėavo.
 Miėkė jie iėmoko,
 Kaip ginklą reik vartoti,
 Ir savo tėvynę
 Nuo prieėų iėvaduoti.

V I V O S P L A N G O
/Gyvastes apvertia/

Ner bedugnes ir kalnus
 Jūs žengiat, kaip gigantai,
 Išardote marias
 Ir tylat į padangę,
 Ir spaudote agniai
 Ir veiate siera,
 Ir Dievo žemėj jums nėra.
 G y v i e j i,
 Vieni kaip viešpačiai,
 Žiti vergai,
 Viel rėstaus likimo sūnus:
 Keršta patvinusi avaria,
 Ir kaino senklas kaktose,
 Ir ta pati klaiki dalia,-
 Kentėt apgaulėj ir aole
 Ir žūti, keikiant šydą dangų,
 V I V O S P L A N G O .

Šisų dienų kerėtingi sūnūs,
 Nepalaimos herojai,
 Visais keliais, visom kryptim,
 Su prievartos juoda mintim,
 Jūs žengiat nuožmūs ir pikti,
 Likimo bausmėi pasmerkti.
 Kur krenta jūsų šešėlis,
 Ten užliūta skaidrios gėles,
 Šešėvinis jūs koja
 Kantrus akmuo vaitoja.
 Nuo jūsų burnų nuodingo kvapo
 Valdaokliai keliasi iš kapo.

Klaikiam šios žemės pragare
 Jūs dygstat sėklis nemaria,
 Ir žydit apgaulės žiedais,
 Ir nokstat dvokiančiais nuodais.
 Tvanke to melo ir žabangų
 V I V O S P L A N G O .

Jūs žengiate į scetus
 Ir minate altorius.
 Nuo jūs įsakymų sugriavo
 Ir nuodėmės, ir doros.
 Karūnos niekšų daliai,
 O dulkėse karaliai.
 Ir tribunulojos išdidžiai
 Teisiausias muerkia žmogžudžiai,
 Ir sūnus nebeverkia,
 Jei motiną mirti pasmerkia.
 Nereikalinga ir taščia,
 Žmogaus paniekiata kančia.
 Ir vakarose užgesa saulei,
 Vėsn piktas melas ir apgaulė.
 Pakalneį žiežirbos sumirgo,
 Praskrido raitelis ant žirgo,-
 Ir dalgis sutemoj sukvingo
 V I V O S P L A N G O .

Žernoja plačios aikštės,
 Liepnoja kaitrūs laukai.
 Saplūdo pilkos mišios
 Jams garbę atiduoti.
 V a l d o v a i,
 Jau sukuras sukrovė,
 Žyniai jame gieda šlove
 Ir gatvių dulkėse sukniabe
 Jums maldą vaps skubią,
 Ir vergiškoj aketazėj šada
 Bašioti jūsų padą.

Ir džiūgauja tironai
 Ir badelių gauja,
 Ir šemė žeri jau raudonai,
 Kraujas ir agnyje.
 Ir švenčia piūtį pabaigtavių
 Minla vergų ir paleistavių,
 Naktovidžio laukiniam tango
 V I V O S P L A N G O .

Ir mes, ir mes, kur kenčiame,
 Filkieji milijonai.
 Ar didmeistys, ar kaimo,
 Nieni vergovėj užgauti,
 Maitingam lūkesy kiti
 Sukniabę.

O iš rasotų rūšių

/...../

Per naktį juoda, nykia
 Fablūdeš kažkas klykia,
 Kažkas likimą reikia,
 Kažkas numirti reikia.
 Bešugnėj eksusmo sielvartingo
 Gyvenimas, kaip lašas dinog.
 Už geležin apkalto lango
 V I V O S P L A N G O .

SUGRĪŠK

Žaliosose tēvišķās laukuosē
 Gēlēs sēdus skleidzē,
 O tavo lūpēs, nosē pabalē,
 Bēv rusko bučkio geidzē.

Sugrīšk, lietuvaitē,
 Sugrīšk, dar nevēlā,
 Zinok, jog pārduodi,
 Tu garbē lietaviņ.

Kodēl patinka tau mongolas,
 Iš azijos gelnū,
 Kodēl nerangi lietavoje
 Šā tīkamū draugū.

Dainuok, lietuvaitē,
 Lietuvišķās dainas,
 Gražinki Tēvynēi
 Palygusias dienas.

Kodēl sekioji uniformā,
 Ir rusišķas batas,
 O tavo ausys vien tik geidzē
 Girdēt blykšcijas šodzē.

Nesek kitataušā,
 Jis tau ne pavyzdys,
 Tu laisva mergaitē,
 Jis dūvelos kalīnys.

Pīkrieji Lietuvē dirvonai
 Dar gailēi tavēs,
 Nē prīsotīnēs grazinas
 Kitam tave naves.

Suprask, lietuvaitė,
Kad gėdą mane darai,
Visai mūs Tėvynei,
Sesutei ir manai.

Kodėl tu drįsti viešoj salėj
Su juo pasibučiauti,
Kodėl sekiodama tu jį,
Visai jam atsiduoti.

Jak juokiasi žmonės
Iš tavo darbu,
Gaila, kad nesigaili
Savo jaunų dienų.

Po metų kelerių tu verkai,
Tas kaltes išpašinas,
Už kaltes teisingiausias Dievas
Jaunystės negrąžina.

Oi nelidėk, mergaitė,
Paspėsi liūdėti,
Kai vel nusidėjus
Turėsi kentėti.

Oi nelidėk, jauna mergaitė,
"arbės tu neprarasi,
Tave vadins laisvąja dama,
Ramins tie šodžiai drąsiai.

Sugrįšk, lietuvaitė,
Į tarpą lietavių,
Nes garbę praradus
Nerasi sau draugų.

TAUTOŠ IŠGANOŠS

Lietavos zemele baisiai nateriota,
 Vieną grožį šluoja raudonoji šluota,
 Didžią galią rusai Lietavoje įgijo,
 Geriausius lietavias iš namų išvijo.

More aukso, sidabro daug Uraluos turi,
 Kamį pastutini kaip išplėsti šiūri,
 Padeda jiems plėsti mūsų išdavikai
 Visokie knipeliai ir stribel-plėšikai.

Asijos valdovai jie jau parsidavę,
 Ne vieną tautietį jau yra išdavę,
 Jiems nerūp taatybė, patriotiškumas,
 Jų visa dorybė - didis žveriskumas.

Bet yra šių dar mūsų Lietuvoje,
 Kurie su raudonais elibinalais kovoja.
 Tad tikėk, lietavi, aušta laisvės rytas,
 Greit jau iš tėvynės priešas bus išvy-
 /tas.

ATVAŽIAVO BOLŠEVIKAI

Atvažiauvo bolševikai
Su blekiniais taukais,
Visi žydai paritiko
Juos, ištiesę rankas.

Tu Lietuva, tu mano,
Kas mūsų jau riesta,
Driskiai išlakė smetoną,
Mašlionkas ir sviestą.

Neša ant ilgų kačergų
Balvonus išpaišę,
O su žydberniais iš džiugamo
Soko, kaip pakvaišę.

Tu Lietuva, tu mano,
Ką gi jiems beuosi,
Svirnus patys rabinai
Są barzdom iššluostė.

Kas gražesniais rūbais buvo,
Šlifsaisk patipuošę,
Tokius apšaukė baržujais,
Išvadino buožėm.

Tu Lietuva, tu mano,
"Baržujų" tėvynė,
Viens rožančių sau ant kaklo,
Kite kilpą kabina.

Labai džiugūs komjaunuoliai,
Kad jų valdžia tvirta,
Bet žiūrėkit, rytų lepšė
Nuo koto nuvirto.

Tu Lietuva, tu mano,
Kai plūdres jie nešė,
Kad kalaškę pakratytum,
Būtų pilna kašė.

KOMJAUNUOLEI

Da broliukai komsorgai,
 Da broliukai stribekai,
 Tik aš viena komjaunuošė
 Grėbiau lenkoj šienelį.

Man šienelį begrėbiant,
 Kirtimolį bekertant,
 Ir atėjo da miškiniai,
 Ištarkavo man sėdynę.

Aš grėblelį nešina,
 Pas tėvelį Staliną,
 Oi tėveli, baisi bėda,
 Man sėdynę smarkiai ėda.

S T R I B A M S

Stribai turi velnio sielą,
 Komunizmas jų idėja,
 Stribo močia tikra kekšė,
 Kad pagimdė tokį niekšą.

Ak tu, stribe, Maskvos rauge,
 Tegu tavo velnias traukia,
 Ir kartą tokias tėvas,
 Kurie gimdo stribukas.

Būk prakeiktas, Maskvos rauge,
 Juk žinai, kas tavęs laukia,
 Bėgs tie šunės greit iš čia,
 O jūs dingsite nakčia.

Vieną tamsią rudens naktį
 Reiks to raugo kar palaukti,
 Ir tarp krūmų ar griovių,
 Ras daug niekšų negyvų.

Yra pas mus dar šnipų,
 Jie neverti niekšų tu,
 Bet su kalba trumpa,-
 Kybo šnipas, ir tvarka.

A P I E T A R K A

Oi tarka, tarka, tarkele aštrioji,
 Kam gi ta taip skandžiai mane tarkavoji?

Kuo gi nusikalto ta mano sėdynė,
 Ne tik tarkavojai, bet ir druska trynei.

Staline, tėveli, daryk tokią tvarką,
 Kad nieks nebedirbtų tokių aštrių tarkų.

Kad tas aštrias tarkas po šeme paklištų,
 O druskos maišelį virvate ašrištų.

Staline, tėveli, kodėl nevaldai,
 Tarkuoj komunistus broliai lietaviai.

S T R I B A I

Plašios gatvės, trotuarai,
 Vaikšto drėkiai ubagai,
 Apiplyšę, rudseknėgiai,
 Jie vadinasi sribai.

Sribai po paklėmus vaikšto,
 Taikos vogti pinigų,
 Dėl to daug suarestuoja
 Niekas nekaltų žmonių.

Užpuolę nekaltą žmogų
 Grašo mušti pagaliam,
 Sako: -Jei duosi rubliuką,
 Ištrūkai iš mūsų nagų.

O jeigu kuris lietavio,
 Rank sribas išvaro,
 Tai jie varo jį į sklepa,
 Nes turi valią ant jo.

Paskui veža į Sibirą,
 Toli nuo gimtųjų namų,
 Taip tie prakeiktieji sribai
 Neapkenčia lietavių.

FORMA APIE STALINĄ
/Pagal S. Nerio įkvėpimą/

Mūsų mieloj Lietuvoje
 Stalins rojų sugalvojo,
 Paciskaitęs raštų tomą
 Apie Ievą ir Adomą,
 Ką jie valgė, ką jie gerė,
 Kokią tvarką rojų tvėrė,
 Kiek jie turtų ten turėjo,
 Kokias rūbas ten dėvėjo,
 Kaip po sodą vaikštinėjo,
 Oboliuką skint norėjo.
 Ir pradėjo "tautų vadas",
 Kurti rojiškas d. kadas.
 Visą žemę Lietuvos
 Tuoj priškyrė prie Maskvos,
 Kremliaus dvaro valdomos.
 O visas kitas dalykas,
 Kad lietavis būtų plikas,
 Liepė "čekai" sutvarkyti
 Ir tam planą sudaryti.
 Ir užplūdo Lietuvėlę
 Azijatų šeimynėle.
 Skarmalai jų kūnus dangė,
 Automatai planą rengė.
 Kad žinotų, kur kaip veikti,
 Žmė Lietuvą jie keikti:
 "Čia fašistai Lietuvoje
 Darbo žmogų išnaudoja.
 Jie vagims teisių neduoda,
 Neprileidžia prie aruodo".
 Džiaugias gaujos mūs plėšikų,
 Toki tvarka bolševikų,
 Nereikės jiems vagiliauti,
 Galės žmogų viešai plauti.

Kriširasė prie čekietų,
 Kad išduotų daug "fašistų",
 Su pagalba mūsų brudo
 Į kalėjimas sugrūdo:
 Senius, vaikus, moterėles
 Ir mergules lelijėles.
 O kad Mackva sažinotų
 Ir medalias dovanotų,
 Jie sakišo į vagonus
 Ir sudarė esalonas,
 Ir pasiuntė, kaip bekonas,
 Tėvai, vadai, mokytojai
 Daug lietaviškų artojų,
 Vystyklaose kūdikėlių,
 Šintameščių moterėlių,
 Advokatų, inžinierių,
 Daktarų, misionierių,
 Ir kitokių mokslo vyrų,
 Nagabanti į Sibirą.
 Džiaugias vadas, rankas trina,
 Kai lietavis jam gamina
 Viską, dykai, visą veltai,
 O čekistas vis dar peikia,
 Ir lietavi plėsta, keikia.
 Už tokį gerą darbėlį
 Linkamas veidas pas "tėvelį".
 Jis įsakė Bartašiūnui,
 Kad tas tvotų su bizūnu,
 "as dar liko Lietuvoje
 Ir jo smakio nenešioja.
 Automatai sutratėjo,
 Vagių gaujos padidėjo,
 Ėmė viską, kas pakliavo,
 Kas nao amžių mūsų buvo.
 Sėmė grūdus iš arado,
 Nešė obuolius iš sodo.

Ėmė rūbas, arklius vedė,
 Plėšė bites, kaip pagedę.
 Karvės vogė, axks kšuales šaudė,
 Net po lauką avis gaudė.
 Varė vyrus į vergiją,
 Žūt už Kremliaus karaliją.
 Kas neklausė – tą nušovė,
 Sparde, mėtė palei griovį.
 Žmonės vaikšto ir galvoja:
 Tikras rojus Lietuvoje,
 Nėra duonos, nėra rūbų,
 Nėra tartų, viskas žlugo.
 Vieni žiūri Kremliaus sodan,
 O čekistas gando, rodo,
 Kas tik vaisių skinti ima,
 Stalins kinko į vežimą,
 Liepia vežti į jo dvarą
 Iš visų šalių, kas gera.
 Ką per anšius žmonės kūrė,
 Kraut į "genijaus" keparę.
 Kad ant galvos užsidėtų,
 Gal daugiau proto tarėtų,
 Bet matakėj azijato
 Pažangos nebeseimato.
 Kvailas ginėškvailas dves,
 Ir ant kartavių kabės.

1948 .I. 18. RINKIMAI
 "TARYBŲ" LISTUVOJE

Sugalvojo vagių gauja
 Seną kailį leisti naują,
 Nes senasis tiek supuvo,
 Kad jau vietos nebebuvo
 Anei blasoms šokinėti,
 Anei blakėms patupėti,
 O juk šito idealo
 Komunistai tur be galo.

Susirinko prie šluokšlyno
 Žmogūdažių visa šeimyna,
 Susirinko posėdžiauti,
 Kaip toliau reiks vagiliauti,
 Kaip jaus visus atinti,
 Kaip daugiau mėsos paimti,
 Kas kiek pieno turės duoti,
 Kar girtuoklius reiks vežiuoti.

Kaip reikės miškus iškirsti,
 Kaip turės dirvonais virsti,
 Vieni laukai ištrostųjų,
 Į vergijų išveštųjų.
 Kiek fašistais pripašinti,
 Kad galėtų susodinti
 Į kalėjimus badauti,
 Čekos nagų parageanti.

Pasiekęsėtė kandidatais,
 Apsikaręsėtė automatais,
 Ir išėjo agituoti,
 Kad už juos reikės balsuoti.
 Iš jų valdžia bus geriausia,
 Del plėšikų teisingiausia,
 Kas norės kiek galės vogti
 Ir degtinę kasdien sprogti.

Žmonės tarėsi, galvojo,
 Kad, tar būt, velniai atjojo
 Mūsų kraštą apiplėsti
 Ir visus švariai suėsti.
 O plėšikai tik grūdėjo,
 Kad "tarybų" Lietuvoje,
 Nors ir karste žmogus gali,
 Dar balsuoti už juos turi.

Ir, rinkimams priartėjus,
 Visos gaujos sukratejo,
 Komjaunolų, komunistų,
 "Stribų" - Stalino šokių.
 Į kiekvieną batąėjo,
 Sa durtavais šokinėjo,
 Kad visi turi balsuoti
 Akii, karti ir ligati.

Kas miegojo - duris laužė,
 Kas neleido - langus daužė,
 Triakšmą kėlė visą naktį,
 Grašino visus išplakti,
 Jei balsuoti kas nedirštų
 Už vergiją komunistų,
 Už raudonąjį tironą,
 Kuris minta tik žmogieną.

Kad vėliau skelbtų sąsądoje,
 Jog rinkimai Lietuvoje,
 Šimta procentų pavyko
 Ir balsų jau nebeliko.
 Komunistai dėšen dėjo
 Visus balsus, kiek tarėjo,
 Sąrašuose pažymėjo,
 Kad juos rinkti visiėjo.

K A S J I S ?

Akys paaiurę, veidas, kaip vilko,
 Nagai apskretę krauja lietavio,
 Kūnas padengtas skarsais pilka,
 Berneje nėra žmogaus liešuvio.
 Jis prirakintas prie automato,
 Dieną ir naktį alkanas loja,
 Kai tik lietavį kar nėra pamato,
 Jo vilko nasrai kart išsižioja.
 Liepia jam būti vien tik žmogieną,
 Kad sotus būtų, turi budėti,
 Turi medžioti naktį ir dieną,
 Savo valdomus dar papchėti.
 Bina per laukus jis tamsią naktį,
 Tupi sodyboj mūsų artojų,
 Sėlina kraują aukai išlakti,
 Kuria jis šemėj kruviną rojų.
 O jei jau sočiai priėdęs būna,
 Vis tiek jo būnais n rinkt negali,
 Tada jis drusko, kas tik pakliūva,
 O žmones veša į niekšų šalį.
 Jis ten jauce šalčia, bada marina,
 Mišką gaminti pamaogias varo,
 Kas dirbt negali - šado, kankina,
 Į šaltą rūtį mirčiai uždaro.
 Tas Kremlius "vado" valkatas plikas,
 Žveria pavirtęs šlykštus sadistas,
 Savo vadina: "Aš bolševikas",
 Partija sako: "Tai komunistas".
 Bet anšinoji Teisybė eina
 Su Aleluja ir maitės daina,
 Ir girios ošia, ir vėjai šėlia,
 Ir debesėliais plaukia dainušė.
 Ten, kur ji šengia, kapai pabunda
 Ir jie įteikia jai savo skandą.

Atneš ji meilę Lietuvai mūsų,
Ir bus Lietuva laisva nuo rasų.
Sugriš iš girių pakvai šaliukų,
Tie, kar čekietams sprandas nusuko.
Sulauke vėl laisvės minios už groty,
Nebus jų veide akių rasoty.
Galės vėl grįžti, kas savo šemę,
Kas kalbą myli ir laisvę remia.
O tiems, kas šavo už savo šalį,
Karių jau niekas prikelt negali,
Sapins Tėvynę meilės dainužę,
Hiūniaos ją amžiais sena bakūžę.
Skambės jos aidas prie brolių kapo,
Kartos ją medžių nasyvę lapai.

T U R I N I S

Pag.

P A V I N I M A I

Lietuvai.....	7
Laisvės sąjoga.....	8
Tėvynei.....	9
Be bėgių ir kovos grėsmių.....	10
Kališki, motina Tėvyne.....	11
Aš naujiena.....	12
Lietuva, šalis rašėjų sąsėleleidžių.....	13
Jaunos balsekiant.....	14
Tas, Tėvyne.....	15
Apie laisvą šalį.....	16
Išbučiuoti mane.....	17
Bel tuve, o Tėvyne.....	18
Miškas ir lietuviai.....	19
Laisvės Maršas.....	20
Manoji Lietuva.....	21
Barinkai, Tėvyne.....	22
Graili, tu varga Lietuva.....	23
Skunda prie kryžininkų.....	25
Tas, Tėvyne, dainų nesukursiu.....	27
Tave bučiuoti išniskino.....	28
Tu kraujas, išniekinta.....	29
Vargstanti Tėvyne.....	30
Mano Tėvyne.....	31
Kenčianti Tėvyne.....	32
Kovos kelias.....	33
Lietuviškas šodis.....	34
Čia mūsų namai.....	35
Pantaras.....	36
Vargstanti Tėvynei.....	37
Taip šodinis nesuapnuoto.....	39
Segutėle, tu negradink mane.....	40
Gonkelis.....	41

Dievyrīši.....	42
Ķelīns šakelē.....	43
ZUVUŠIENS PARTIZĀNĀND	
Zuvušiens karšygiens.....	47
Partizānu kapai.....	48
Zuvušiens ar Lietavas laisvq.....	49
Kylojot šq varqo šali.....	51
Zuvušiens partizānans.....	52
Kovos draugai.....	53
Pris brolio kapo.....	54
Tu šuvai.....	55
Jis nabagrīš.....	56
Mubekals.....	57
Darūto mirtis.....	58
Zuvušians broliai.....	59
Kritas ar laisvq.....	60
Zuvušians Flankai.....	61
Mortāns Toco.....	63
Partizāno kapas.....	64
Ak, negaila.....	65
Oi verks mūlīnu kaimiņis.....	66
Zuvušians.....	67
Zuvušians šalīnui.....	68
Karšyns ar bolševikais.....	69
Kai tu šuvai.....	70
Andre ševynsjo.....	71
Šuvai ar nielq bošiq šali.....	72
Zuvušians.....	73
Ušogai tu.....	75
Del ševyns.....	76
Bošiq broliq nuka.....	77
Zuvušians kovojo ar laisvq.....	78
Zuvušians broliai.....	79
Širiojo.....	80
Reprizale ševq laisvq varqas.....	81
Nešindūjans.....	82

PARTIZANAMS

Pag.

Neapleis mīņi.....	85
Ne vainis jians.....	86
Broliai - sakalai.....	88
Laivēs synatīs.....	87
Kas ta eil.....	89
Makties ēyģis.....	90
Ne dēl turto listavis kovoja.....	91
Terminācija liionai.....	93
Partizanso kalins.....	95
Partizansai.....	96
Kolonatvengri.....	97
Das āiena.....	98
Jai atēitj.....	99
Partizanso ilgesys.....	100
Partizanu maršas.....	101
Partizansas ir girešē.....	102
Partizanso liūdesys.....	103
Sveidiz sulnukas.....	104
Mergaitēs synajonēs.....	105
Āibaoklēs.....	107
Kris laukē.....	108
Falsinink.....	109
Partizanu Volykos.....	110
Ēatiklēs brolians.....	111
Dabysom aloniū partizansai.....	112
Mergaitēs daina partizansai.....	113
Partizanu ēyģiai.....	114
Vamagu ēyģiai.....	115
Uē tēvynē.....	117
apsirikims.....	118
Partizansai.....	119
Karvininkai.....	120
Ķ kovs.....	121
Laivēs kovotojai.....	122
Jau šēšī metai.....	123
Kalināki, sa tināšē.....	124

	Pal.
Tau, kur Babycos vilnys banguoja.....	126
Lietuvos sakalai.....	127
Kas musė dvarai.....	128
Vanagy nakties šygalai.....	129
Vanagy šygalai.....	130
Beim partizanai.....	131
MOTINAI, BROLIUI, SESER	
Motiniai.....	135
Sudis.....	136
Kai Tėvyne mus šauks.....	137
Be laisvės vysta puikios gėlės.....	138
Partizano motiniai.....	139
Sudis motale.....	140
Kanės nelauki.....	141
Kūčių vakarą.....	142
Sudis, šėviška.....	143
Šibutė.....	145
Hotelina diena.....	146
Išlūpy liejosi malda.....	147
Neverk, sesute, prie brolio kapo.....	148
Žina, gerai, pavasari.....	149
Mergelėi.....	150
Atitaisyta klaida.....	151
Gaila.....	153
Kruvinajam sibirinai.....	154
Sapnas.....	155
Laisvei švintant.....	157
Neverk, motale.....	158
Paulei.....	159
Helidėkit.....	160
Bolševikmetis Lietuvoje.....	161
Lik sveika, mergelė.....	162
KALINIAMIS IR TREMEINIAMS	
Kalinio dalasė.....	163
Sibirin ištrementienis.....	166

Anšing atilėj.....	167
Tyliai gęsta paraudimai spalė.....	168
Kaliniui.....	169
Mylimajam.....	170
Lietuvos kankiniui.....	171
Kolombelio dainas.....	173
Val stambės dainos.....	175
Be namų.....	176
Kas laimę išrovė.....	177
Baga metal.....	178
Sodis.....	179
Megrištis.....	180

RAUDONISIRMS

Išganai.....	183
Bolševikams.....	184
Pikrasis Tarybų Sąjungos liaudies himnas.....	185
"Tėveliui!.....	186
Vivoe plango.....	187
Megrišk.....	190
Esatos išganais.....	192
Atvažiavo bolševikai.....	193
Konjarnolėšk.....	194
Stribom.....	195
Apie tarką.....	196
Stribat.....	197
Poema apie Staliną.....	198
Rinkimai Lietuvoje.....	201
Kas jis.....	203